

Of all Things

gestra d

berm

Nr °1

50

50

STOP

ver

visual design

geldt ook voor berm

eric

America

st a/d N

Herst o/d Maas

ISBN 978-0-9926414-0-5

51499

9 781234 567897 E14.99

Of all Things

Of all Things, Issue #2425, E

BOARD

geldt ook voor berm

visual design

ISBN 978-0-9926414-0-5

9 781234 567897 E14.99

Wij vinden dat borden vaak onopgemerkt blijven ondanks dat ze overal aanwezig zijn. We eten ervan, spelen ermee, glijden erop van bergen en gebruiken ze om onze weg te vinden. In dit magazine duiken we in de veelzijdige wereld van borden, van porseleinen dinerborden tot strategische schaakborden, van verkeersborden die richting geven tot snowboards die vrijheid betekenen. Elk bord vertelt een verhaal, roept een gevoel op of vervult een functie. Blader mee door een onverwacht rijke verzameling vormen, betekenissen en toepassingen van dit alledaagse “maar allesbehalve gewone” object.

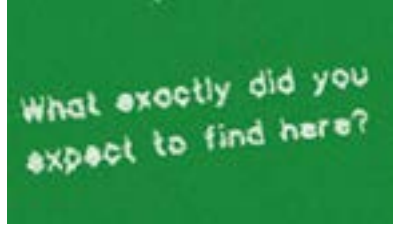
Waarom worden borden in griekenland gebroken?

010

Helena Hafeman verbrijzelt het idee van waarde

14

Geheime berichten op het moederbord

022

KesselsKramer roept 25 creatieven op om het waarschuwingsbord voor brandgevaar opnieuw te ontwerpen

026

Wanneer een bordspel de werkelijkheid overneemt

034

Niets Voelt Meer Onwaarschijnlijk Het Zeb
Powell Interview

040

Witschate
Heuvelland

Op zijn kop:
verkeersborden als
protestmiddel

053

Margaret Calvert,
de moeder van
het hedendaagse
informatieontwerp

058

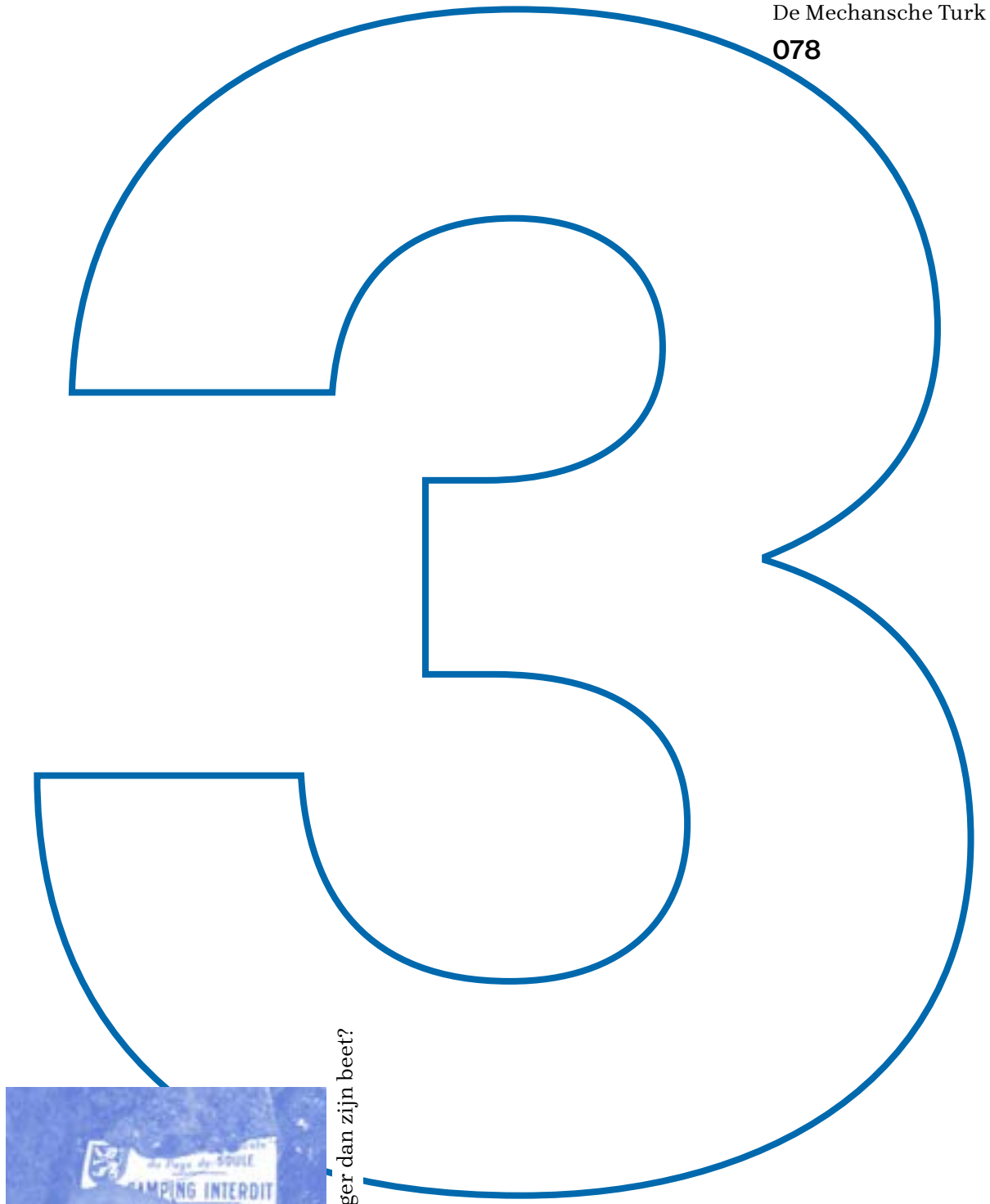
Boards of canada

068

De Mechansche Turk

078

Schors erger dan zijn beet?

084

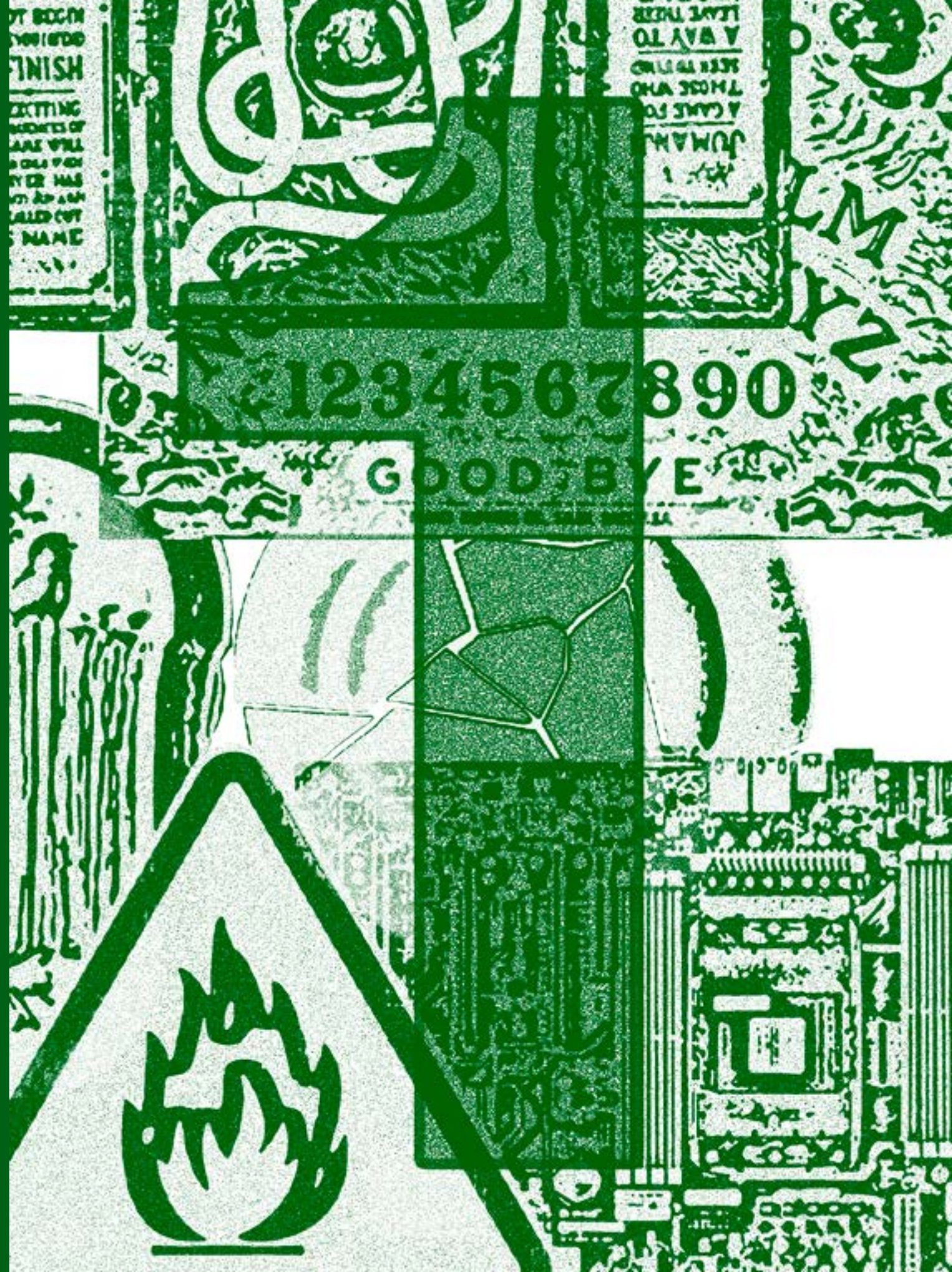
Geheime berichten op het moederbord

Helena Hafeman verbrijzelt
het idee van waarde

KesselsKramer roept
25 creatieven op om het
waarschuingsbord voor
brandgevaar opnieuw te
ontwerpen

Waarom worden borden
in griekenland gebroken

Wanneer een bordspel de
werkelijkheid overneemt

Waarom worden

De meeste artikelen online zullen je vertellen dat het kapot slaan van borden wereldwijd bekend werd door een film uit de jaren 1960 met de titel "Never on Sunday." De geschiedenis is echter unieker en mysterieuzer dan dit simpele antwoord.

Tekst: Niko Dudler

borden in Griekenland gebroken?

De geschiedenis van het breken van borden gaat terug tot de oudheid, toen dit een hobby was voor de rijken. Tijdens feesten werden borden of glazen na een feestmaal in het vuur gegooid in plaats van te worden hergebruikt. Dit was een manier om overvloed te vieren, aangezien de borden eenvoudig vervangen konden worden.

Er is echter geen sluitend verband tussen het huidige bordengooien in Griekenland en de oude tradities. De vraag blijft dus: welk deel van de geschiedenis van Griekenland heeft de traditie van het bordengooien in het leven geroepen?

In de jaren 1920 ontstond in Griekenland de Rebetika-beweging, toen Griekse vluchtelingen uit Turkije naar Griekenland trokken na de catastrofes in Smyrna en Klein-Azië. Dit was een periode van ontbering, armoede en verlies voor de nieuwkomers, die familieleden, huizen en bezittingen achterlieten. Hun enige toevlucht was muziek en dans, wat diende als een vorm van psychologische reiniging en een uitlaatklep voor hun emoties.

In de ondergrondse bars, “tekedes” genaamd, die vooral in de jaren 1930 in Piraeus te vinden waren, kwamen Griekse vluchtelingen samen met andere “manges” (jongens met een ruwe, mannelijke uitstraling). Ze dronken, gebruikten verdovende middelen en dansten de zeibekiko, een intense, persoonlijke dans die hun emoties weerspiegelde. Voor de danser was dit een vorm van psychologische therapie. Het verstoren van deze dans werd als een ernstige belediging beschouwd.

Aan het einde van de dans, als de emoties hoog opliepen en de wereld te klein leek voor de pijn en het verdriet, werden borden kapot gegooid. Dit was een manier om spanning los te laten en hun gevoelens uit te drukken. In tegenstelling tot de huidige traditie, waarbij borden worden stukgeslagen om vreugde en overvloed te tonen, werd het breken van borden in de Rebetika-beweging juist gebruikt als een noodzakelijke emotionele uitlaatklep.

In de jaren 1960 werd bordengooien populair in Griekenland, mede door de film *Never on Sunday*. In een van de scènes wordt een personage afgebeeld dat geniet van het feest terwijl glazen en borden op de grond kapot worden gegooid. Na het succes van deze film werden er maandelijks tot 100.000 borden gebroken in Griekenland. Dit leidde tot de oprichting van tientallen werkplaatsen die speciaal borden produceerden voor dit doel. Aanvankelijk werden echte borden gebruikt, maar later werden gipsen exemplaren geïntroduceerd om kosten en verwondingen te beperken.

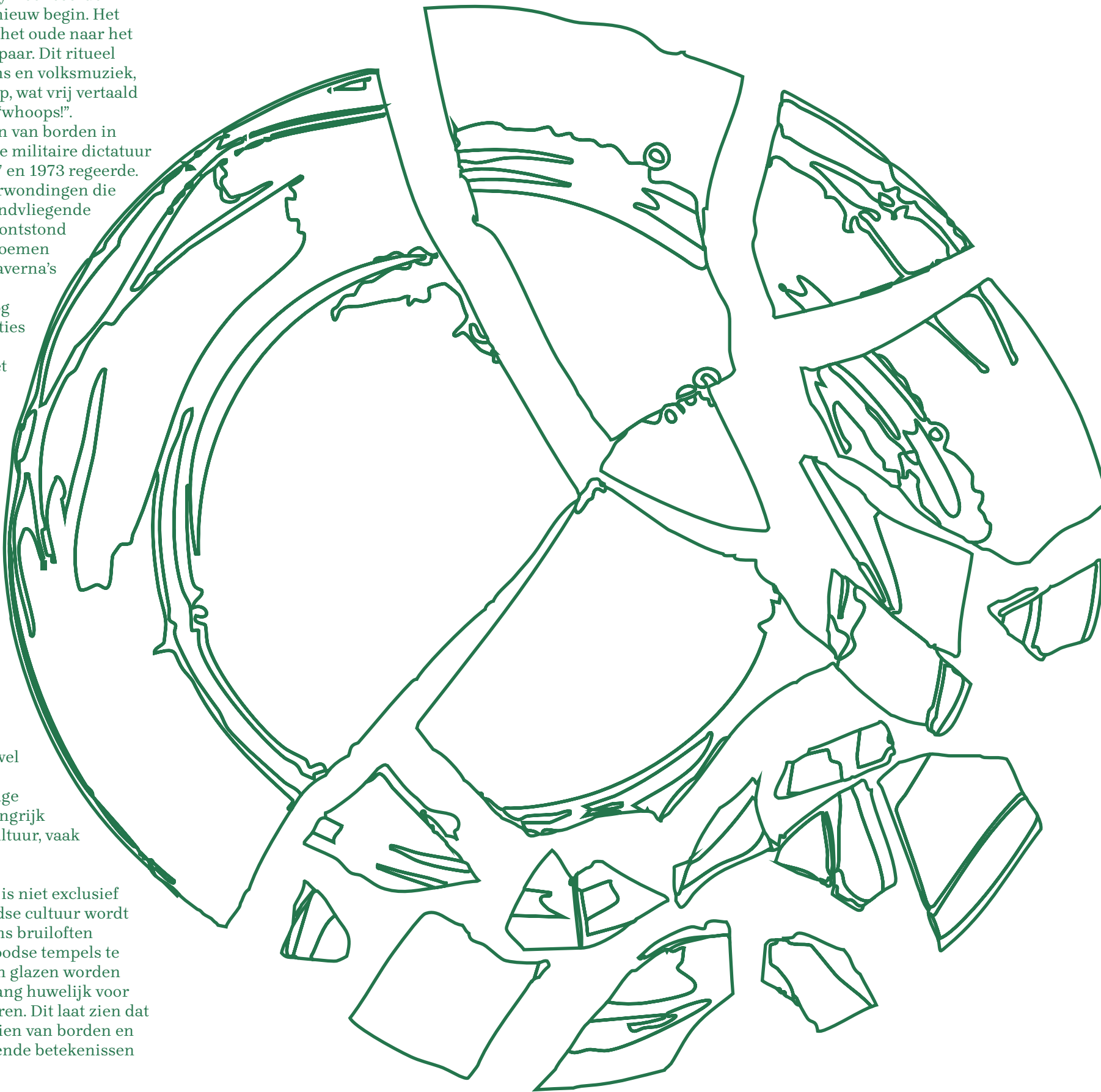
Bij Griekse bruiloften symboliseerde het breken van borden een nieuw begin. Het markeerde de overgang van het oude naar het nieuwe leven van het bruidspaar. Dit ritueel werd vaak begeleid door dans en volksmuziek, waarbij men soms “Opa!” riep, wat vrij vertaald kan worden als “kijk uit!” of “whoops!”.

In 1969 werd het breken van borden in nachtclubs verboden door de militaire dictatuur die Griekenland tussen 1967 en 1973 regeerde. Dit gebeurde vanwege de verwondingen die werden veroorzaakt door rondvliegende scherven. In plaats daarvan ontstond de traditie om bakjes met bloemen naar artiesten te gooien in taverna's met livemuziek. Dit was een minder gevaarlijke, maar nog steeds dure manier om emoties en waardering te tonen.

Tegenwoordig wordt het breken van borden op de meeste Griekse bruiloften niet meer gedaan, hoewel sommige families nog steeds gipsen borden kopen en breken tijdens de festiviteiten. In toeristische gebieden zoals Mykonos en Santorini wordt bordengooien soms gebruikt als marketingtruc door restaurants om toeristen aan te trekken. In Griekse nachtclubs blijft het echter illegaal.

Het breken van borden is een uiting van kefi – het idee van plezier maken en genieten van het leven. Hoewel bordengooien zelf minder voorkomt, blijft deze levendige manier van feesten een belangrijk onderdeel van de Griekse cultuur, vaak gecombineerd met dans en gematigd alcoholgebruik.

Het breken van borden is niet exclusief voor Griekenland. In de Joodse cultuur wordt een wijnglas gebroken tijdens bruiloften om de verwoesting van de Joodse tempels te herdenken. In China kunnen glazen worden gebroken om geluk en een lang huwelijk voor het bruidspaar te symboliseren. Dit laat zien dat het ritueel van het kapotgooien van borden en glazen wereldwijd verschillende betekenissen en tradities kent.

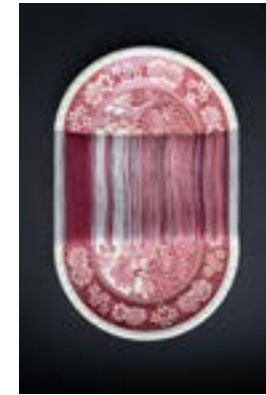
Helena Hafemann verbrijzelt het idee van

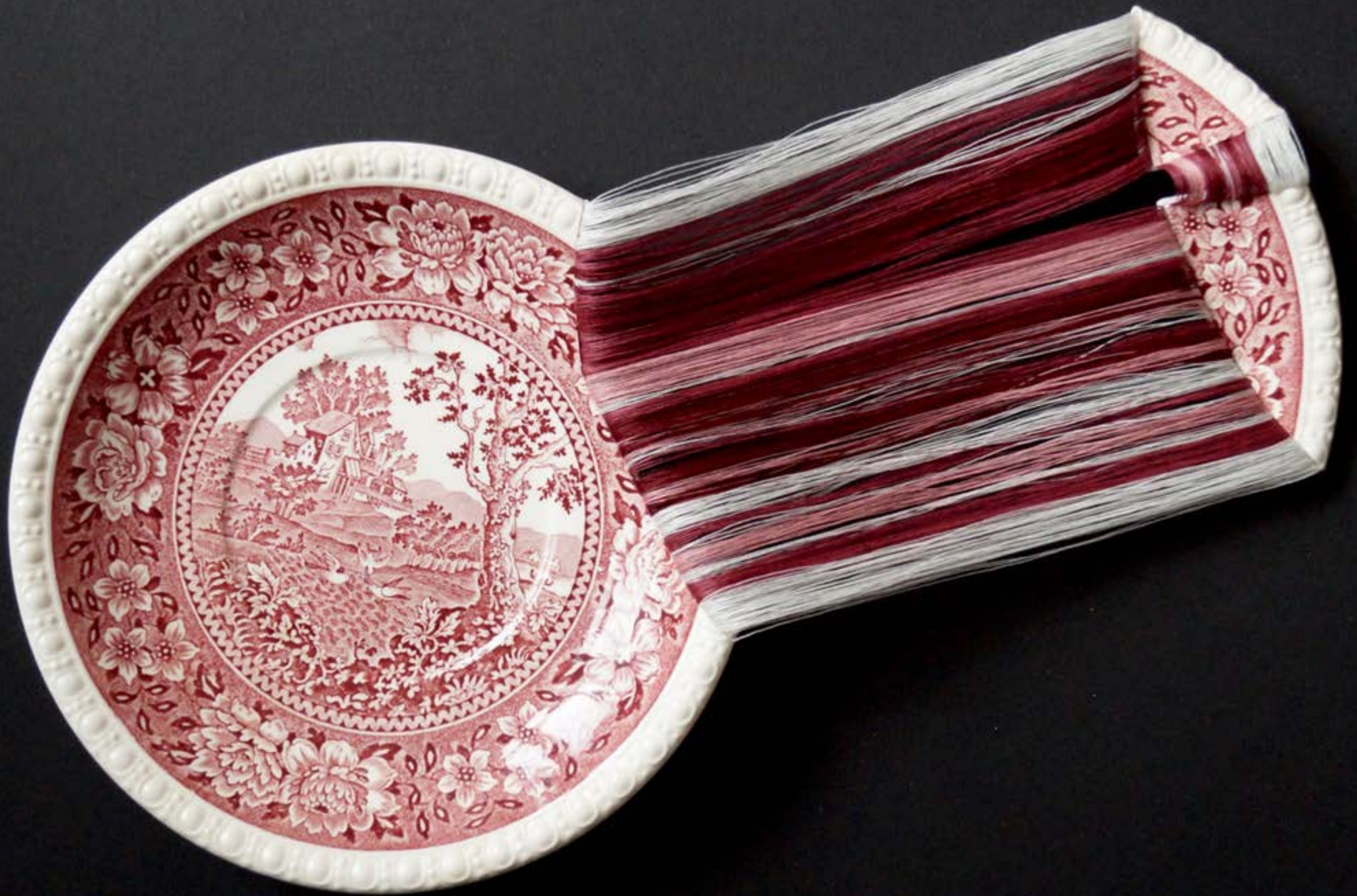
waarde

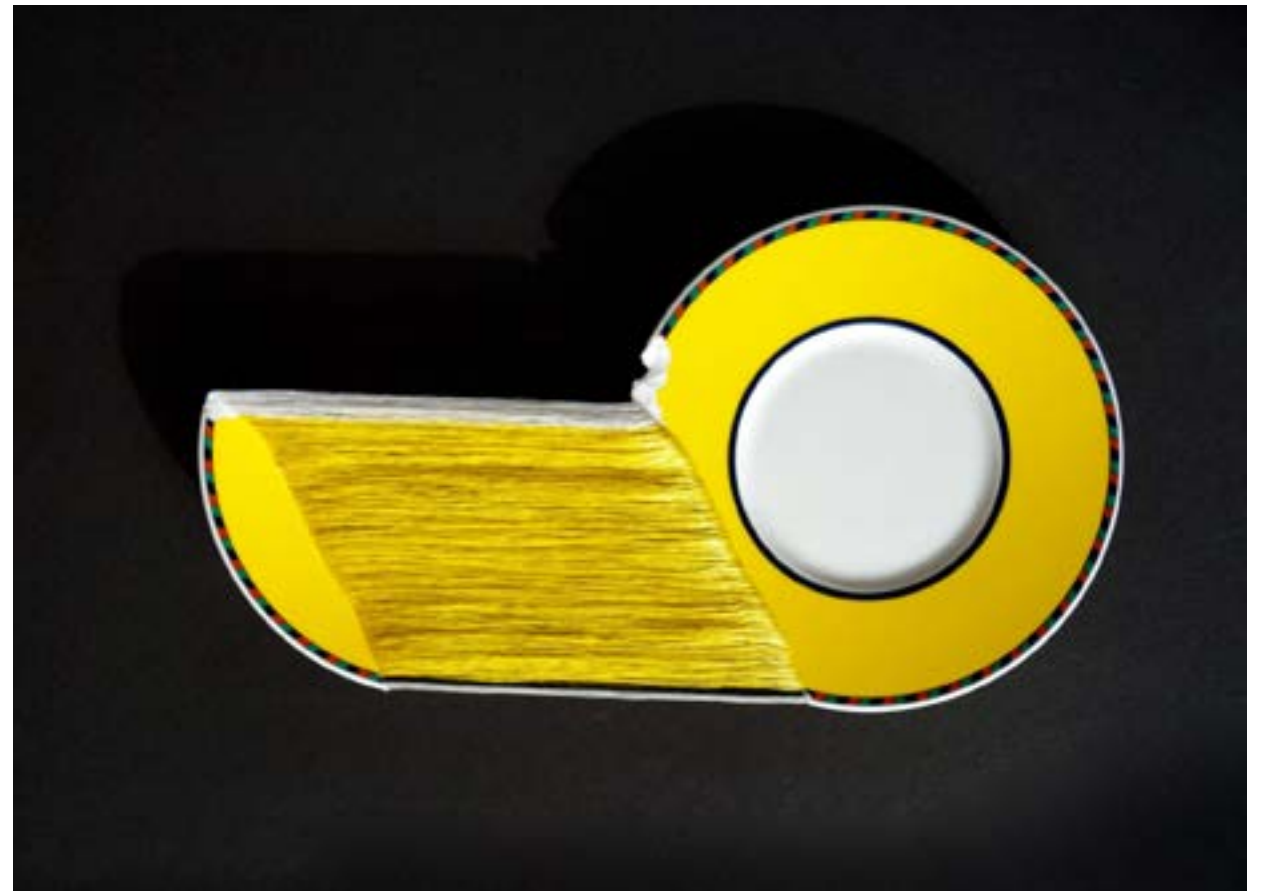

Op een dag, toen Helena Hafemann de vaatwasser aan het uitruimen was, verbrijzelde een van haar porseleinen schotels. Het geliefde bord brak in verschillende stukken en verloor in een fractie van een seconde zijn functionele functie, maar Hafemann bleef nadenken over de waarde ervan en over hoeveel emotioneel gewicht het stuk nog steeds had, zelfs in zijn ontmoedigende staat. Proberen om elk fragment met lijm te redden voelde even demotiverend als treurig en ze moest nadenken over wat het waard was: Als de waarde van een object zo verweven is met het nut ervan, wat gebeurt er dan als dat laatste wordt weggenomen? Welke rol speelt sentimentaliteit, vooral als het oorspronkelijke stuk opnieuw wordt getransformeerd?

Tekst: Jackie Andres

Geheime berichten op het moederbord

What exactly did you expect to find here?

Tekst: Stephen News

Verborgen berichten of Easter eggs op printplaten, vaak aangeduid als “silkscreen Easter eggs,” zijn een fascinerend en speels aspect van de elektronica-industrie. Dit zijn opzettelijk verborgen berichten of afbeeldingen die zich bevinden op de silkscreenlaag van printplaten (PCBs). Hoewel deze laag voornamelijk wordt gebruikt voor het labelen van componenten, het geven van montage-instructies en het aanduiden van belangrijke informatie, is het ook een creatief canvas geworden voor ingenieurs en ontwerpers.

Silkscreen Easter eggs zijn meestal luchtig, humoristisch of zelfs cryptisch. Ze kunnen de vorm aannemen van kleine illustraties, citaten, persoonlijke notities of inside jokes die in de schakelingen zijn verwerkt. Deze verborgen pareltjes worden alleen ontdekt door degenen die de printplaat nauwkeurig inspecteren—vaak technici, reparateurs of enthousiastelingen die apparaten demonteren om hun interne werking te verkennen. De oorsprong van deze Easter eggs kan variëren, omdat ze in elke fase van het ontwerp- of productieproces van de PCB kunnen worden toegevoegd. Ingenieurs, ontwerpers of zelfs de fabrikanten zelf kunnen ervoor kiezen om deze geheimen als een handtekening van hun werk in te voegen.

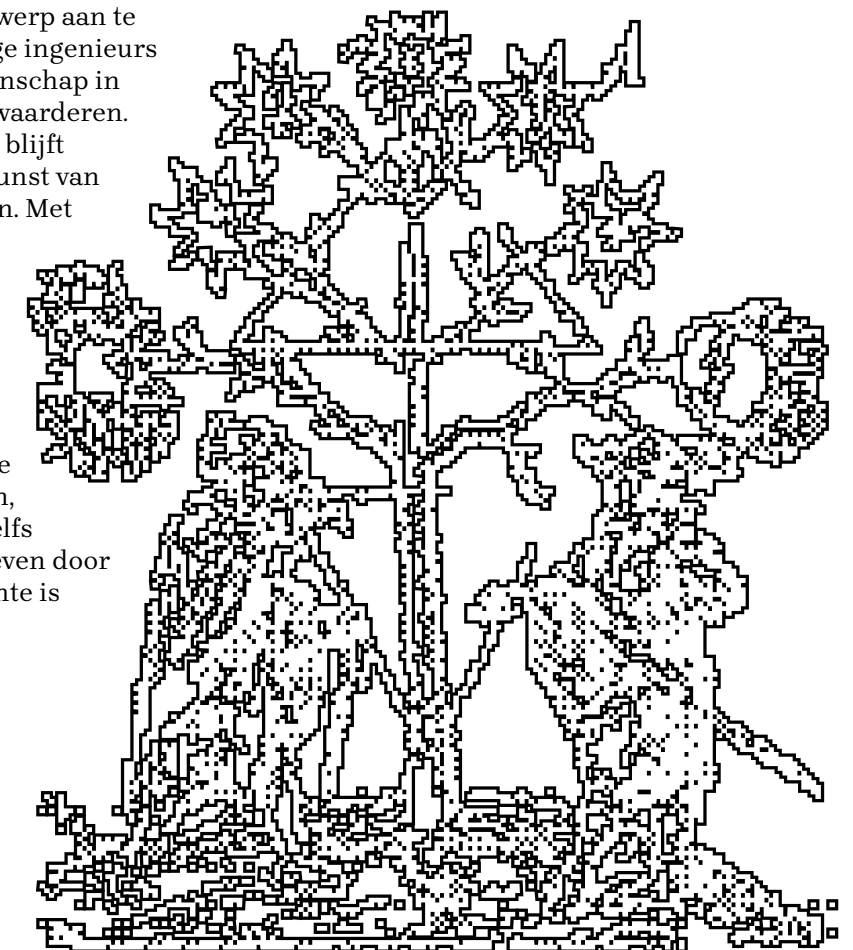

In sommige gevallen dienen ze als een subtiele knipoog naar het team achter het product, een herdenkingsmarkering of gewoon als een speelse toevoeging binnen de grenzen van het ontwerp.

Het opnemen van verborgen berichten in technologie is geen nieuw fenomeen. Vergelijkbare Easter eggs zijn al tientallen jaren te vinden in software, videogames en zelfs hardwarecomponenten. Easter eggs op printplaten zijn een voortzetting van deze traditie en brengen een menselijk element in een verder zeer technische wereld. Voor degenen die graag sleutelen en ontdekken, voegen silkscreen Easter eggs een extra laag van intrige en charme toe aan de wereld van elektronica. Of het nu gaat om een kleine krabbel, een geestige opmerking of een cryptische verwijzing, deze verborgen details herinneren ons eraan dat creativiteit te vinden is op de meest onverwachte plaatsen.

Naast hun esthetische en speelse aantrekkingskracht kunnen silkscreen Easter eggs ook praktische doelen dienen. Sommige ontwerpers gebruiken ze om probleemoplossingstips, testmarkeringen of versienummerindicatoren op een subtiele manier te verbergen. Anderen kunnen Easter eggs gebruiken om nieuwsgierigheid en betrokkenheid bij hardwareontwerp aan te moedigen, waardoor toekomstige ingenieurs worden geïnspireerd om vakmanschap in elektronische componenten te waarderen.

Naarmate technologie zich blijft ontwikkelen, evolueert ook de kunst van het verbergen van berichten erin. Met de opkomst van open-source hardware en een groeiende gemeenschap van makers zal de praktijk van het opnemen van Easter eggs in printplaten waarschijnlijk voortduren. Het is een bewijs van de creativiteit, humor en persoonlijke touch die ontwerpers in hun werk stoppen, en herinnert ons eraan dat er zelfs in een industrie die wordt gedreven door precisie en efficiëntie altijd ruimte is voor speelsheid en innovatie.

KesselsKramer
roept 25
creatieven
op om het

waarschuwingsbord

Tekst: Liz Gorny

Als onderdeel van de eerste LDF-tentoonstelling van de London Fire Brigade herinterpreteren Londense creatieven een stuk blijvend grafisch ontwerp, synoniem met de brandweer.

voor
brandgevaar
opnieuw te
ontwerpen

Het waarschuwingsymbool “Risico op brand” blijft om goede redenen ongewijzigd – directe herkenbaarheid is cruciaal bij elk waarschuwingsbord. Maar dat betekent niet dat het ontwerp niet opnieuw kan worden bekeken en gevierd voor het vervullen van deze essentiële rol, iets wat KesselsKramer mogelijk heeft gemaakt als onderdeel van een nieuwe LDF-tentoonstelling. Gehouden in de Shoreditch Fire Station, viert de tentoonstelling **The Running Towards** “de London Fire Brigade (LFB) als een onwankelbare belichaming van moed”, zegt KesselsKramer artdirector Lauren Coutts.

De tentoonstelling is georganiseerd door creatieve bureaus Studio Sutherl& en Tom Sharp, samen met KesselsKramer London, en presenteert een reeks grafische verkenningen, waaronder 25 werken die het waarschuwingsymbool

Risico op brand opnieuw interpreteren.

KesselsKramer vroeg 25 in Londen gevestigde creatieven om hun eigen visie op het symbool te geven. De uiteindelijke werken bieden een eclectische mix van persoonlijke verhalen en onderzoeken naar de blijvende relevantie van het waarschuwingsbord. Zo vertelt het werk van Franz Lang het verhaal van de kat van haar oma, die bij het zien van een houtgestookte keuken voor het eerst in paniek een boom in vluchtte, om vervolgens gered te worden door de brandweer. Jasmin Sehra creëert een typografisch gedreven werk om kijkers te betrekken en de kracht van brandweerlieden te communiceren, terwijl **It's Nice That's** Africa Pombo de internationale herkenbaarheid van symbolen onderzoekt, ongeacht de taal die iemand spreekt.

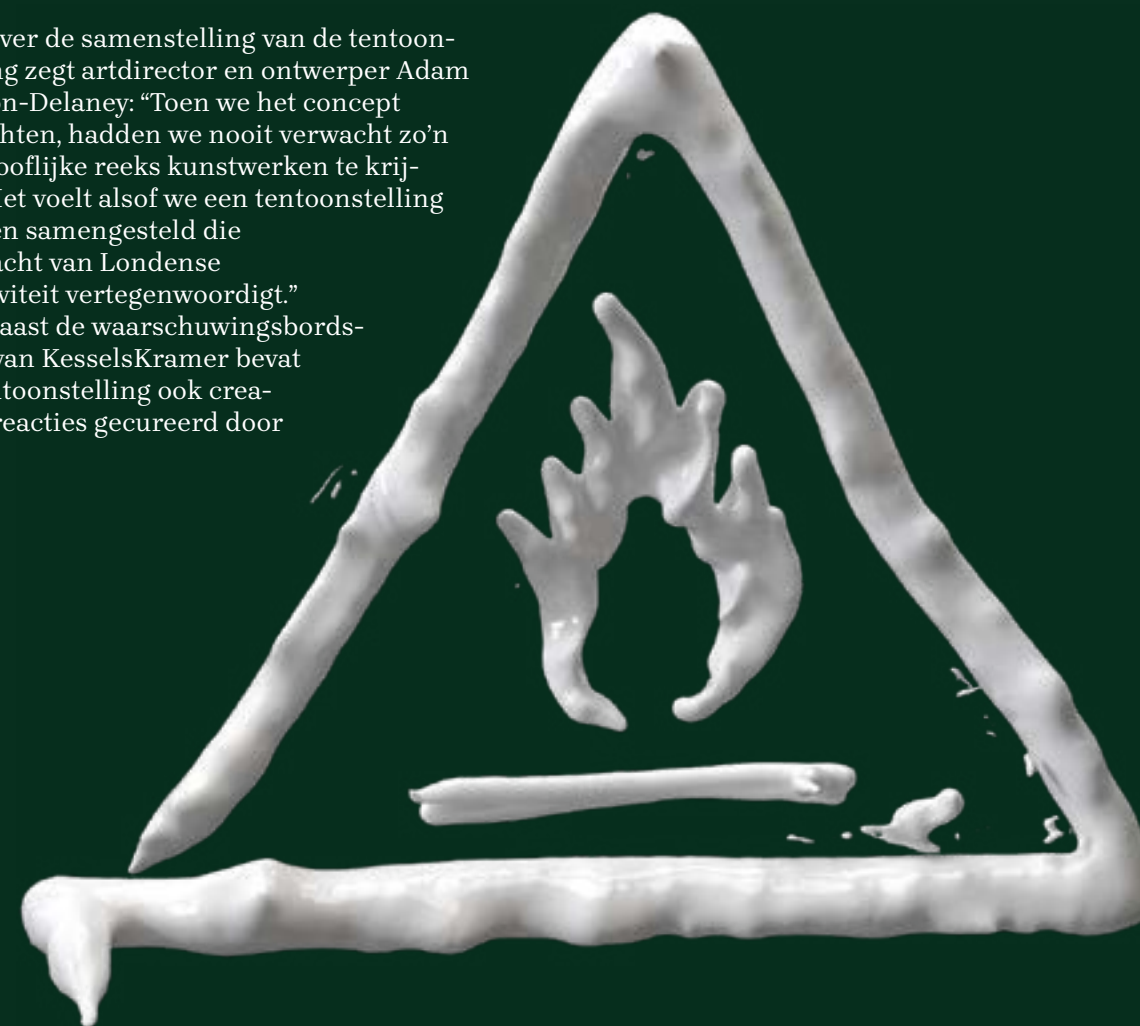
Andere creatieven hebben zich laten inspireren door tastbare vormen, zoals Rapha-artdirector Ruby Boddington, die het schuim nabootst dat wordt gebruikt om branden te blussen, of

Nicole Chui, die met borduurwerk de veerkracht van de natuur tegenover vuur laat zien. Bezoekers van de tentoonstelling ontdekken ook werk van Anthony Burrill, die de moed benadrukt die nodig is om gevaar tegemoet te treden, zoals brandweerlieden doen. Elders onderzoekt Mohammed Samad de elementen van vuur door de lens van activisme, met name het “politieke vuur” dat oplaaide na de racistische moord op Altab Ali in Londen in 1978.

Over de samenstelling van de tentoonstelling zegt artdirector en ontwerper Adam Morton-Delaney: “Toen we het concept bedachten, hadden we nooit verwacht zo’n ongelooflijke reeks kunstwerken te krijgen. Het voelt alsof we een tentoonstelling hebben samengesteld die de kracht van Londense creativiteit vertegenwoordigt.”

Naast de waarschuwingsbords-ectie van KesselsKramer bevat de tentoonstelling ook creatieve reacties gecreëerd door

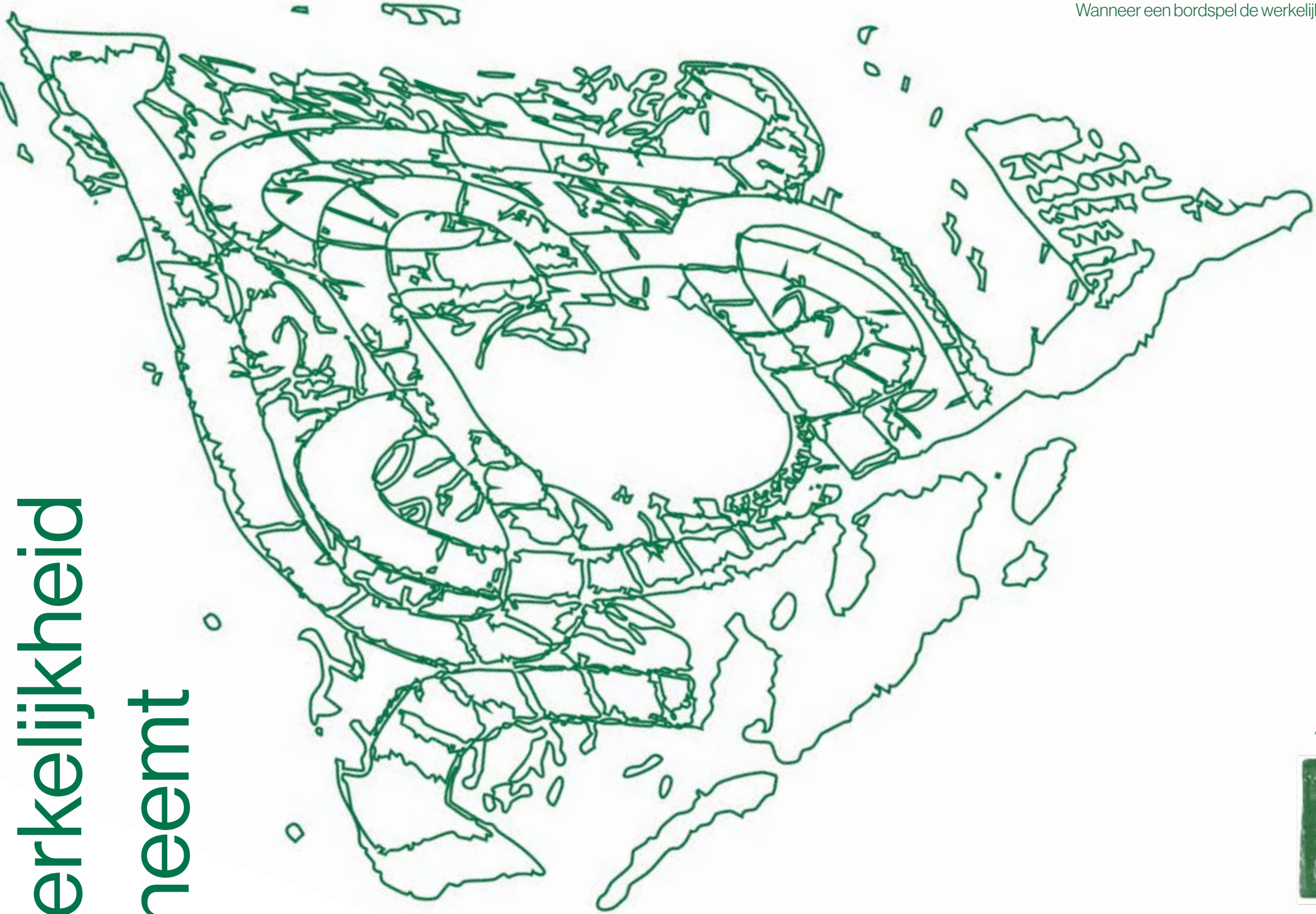
Studio Sutherl& en Tom Sharp. Zo wordt er bijvoorbeeld een nieuw lettertype getoond, geïnspireerd op vintage LFB-brandweerwagens. Dit lettertype is tot leven gebracht in een reeks posters, ontworpen door toonaangevende designstudio’s en gecreëerd door Studio Sutherl&.

Wanneer een bordspel de werkelijkheid overneemt

Tekst: Vincent Grave

Het bordspel Jumanji heeft een iconische status verworven dankzij het gelijknamige kinderboek uit 1981 van Chris Van Allsburg en de verfilming uit 1995 met Robin Williams in de hoofdrol. Dit fictieve spel staat bekend om zijn mysterieuze en gevaarlijke elementen, die het tot een onvergetelijk onderdeel van de popcultuur hebben gemaakt.

De oorsprong

Het verhaal van Jumanji begint met het boek van Van Allsburg, waarin twee kinderen, Judy en Peter, een oud bordspel vinden en besluiten het te spelen. Tot hun schrik komen de gebeurtenissen in het spel tot leven: wilde dieren verschijnen in hun huis, en natuurrampen vinden plaats in de echte wereld. De enige manier om de chaos te stoppen, is door het spel uit te spelen. Dit concept werd later overgenomen in de film, waarin Alan Parrish (gespeeld door Robin Williams) jarenlang vastzit in de jungle van Jumanji en pas vrijkomt wanneer twee kinderen het spel hervatten.

Spelelementen

Hoewel er in de film en het boek een fictieve versie van het spel bestaat, heeft Jumanji ook een tastbare bordspelversie gekregen, uitgebracht door Milton Bradley in 1995. Dit fysieke spel bevat elementen die de spanning en magie van de film nabootsen:

Dobbelstenen en pionnen: Spelers moeten met de dobbelstenen rollen om vooruit te komen.

Uitdagingen en gevaren: Net zoals in het boek en de film moeten spelers gevaarlijke scenario's overwinnen. De spelelementen bevatten kaarten met opdrachten die verwijzen naar wilde dieren en natuurrampen.

Het magische middenstuk: In sommige edities van het bordspel is er een elektronisch middenstuk dat berichten weergeeft, vergelijkbaar met de mysterieuze teksten in de film.

Samenwerking: Spelers moeten samenwerken om de obstakels te overwinnen en het spel succesvol te beëindigen.

De moderne tijd

Met de release van nieuwe Jumanji-films in 2017 (*Jumanji: Welcome to the Jungle*) en 2019 (*Jumanji: The Next Level*), is het concept van het spel verder geëvolueerd. In deze films transformeert het spel in een videogame in plaats van een bordspel, aangepast aan de moderne technologie. Toch blijft de essentie van Jumanji behouden: spelers worden letterlijk in het spel gezogen en moeten samenwerken om terug te keren naar de echte wereld.

De impact van Jumanji

Het idee van een bordspel dat de werkelijkheid verandert, spreekt tot de verbeelding van velen. Jumanji is niet alleen een spannend avontuur, maar ook een verhaal over verantwoordelijkheid en doorzettingsvermogen. Het succes van de franchise heeft geleid tot meerdere bordspeluitgaves, videogames en zelfs escape rooms gebaseerd op het concept. Voor liefhebbers van bordspellen en avonturenverhalen blijft Jumanji een uniek en magisch concept dat de grens tussen spel en realiteit op een onvergetelijke manier doorbreekt.

Niets voelt meer onwaarschijnlijk
het zeb powel interview

Margaret calvert, de moeder van het
hedendaagse informatieontwerp

Op zijn kop
verkeersborden als protestmiddel

Boards of Canada

Niets voelt meer onwaarschijnlijk

Het Zeb Powell Interview

Tekst: Slush Staff

Het was tijdens de New York Fashion Week afgelopen september dat ik Zeb Powell ontmoette voor dit interview. Het was verder dan ik normaal gesproken zou vliegen voor zoiets, maar Zeb's aanwezigheid op zo'n evenement was precies het soort meteorische opkomst dat ik probeerde te kwantificeren voor dit interview.

Geboren in North Carolina en geadopteerd op vijf weken oud, is Zeb opgegroeid en heeft hij zichzelf een plek weten te geven in mainstream Amerika—iets wat we volgens mij nog nooit eerder hebben gezien van een niet-Olympische snowboarder. Zeb heeft er een gewoonte van gemaakt om op evenementen te verschijnen en ze zich eigen te maken. Een nostalgische zet in de stijl van vroeger, toen de verhalen over wat er gebeurde op een kleine wedstrijd ons geliefde tijdverdrijf in leven hielden. Van Knuckle Huck tot Street Jam, Peace Park en meer, Zeb Powell's oprechte en onstuitbare energie en toewijding om een complete gek op een snowboard te zijn, hebben hem in de harten en huizen van mensen over de hele wereld gebracht. We spreken met Zeb om zijn mentaliteit te bespreken rond zijn recente opmars naar de elite van het snowboarden, van zijn mindset tijdens het rijden tot de druk van het publiek en meer.

Stan: Dus ik wil graag bij het begin beginnen. Waar ben je geboren?

Zeb Powell: Ik ben geboren in Charlotte, North Carolina.

En kun je me iets vertellen over je familie?

Mijn broers en zussen zijn Jessie, Scout, Dylan en Tyler. Dus vier, en met mij erbij, ja, vijf. En ik ben natuurlijk geadopteerd.

Op welke leeftijd ben je geadopteerd?

Ik ben geadopteerd op vijf weken oud.

En in welk deel van North Carolina wonen je ouders?

Waynesville, North Carolina. Direct aan de Blue Ridge Parkway, ongeveer 20 minuten van Asheville.

Wanneer kwam de jonge Zeb voor het eerst in aanraking met snowboarden?

Ik ontdekte het voor het eerst, denk ik, toen ik zeven was. Ik geloof dat het tijdens Thanksgiving was, en we gingen snowboarden op een familietrip. We hebben een berg op 30 minuten afstand—Cataloochee—en ik herinner me dat ik de outfit die mijn ouders voor me hadden uitgekozen niet leuk vond.

Snowboarden je ouders?

Mijn moeder kwam oorspronkelijk uit Colorado, maar haar hele familie skiede. Ze probeerde het tot haar veertigste en gaf het toen op, omdat ze zichzelf te ongecoördineerd vond om door te gaan. En mijn vader was vroeger best goed in skiën. Maar ja, ik herinner me dat mijn familie de afdankertjes uitzocht en zo. Eigenlijk was het grappig, ik denk dat ik pas enthousiast werd toen ze me vertelden waar die afdankertjes vandaan zouden komen. Ze zeiden dat een pro ze had gedragen en een wedstrijd had gewonnen of zoiets, dus ik dacht: “Oh, cool.”

Mijn ouders vertelden me ooit dat ze een voetbal van Pelé voor me hadden gekocht, en pas toen ik twintig was, besepte ik dat ze daar gewoon over gelogen hadden.

Ja, ze logen waarschijnlijk gewoon om je enthousiaster te maken.

Hoe kwam de Stratton Mountain School in beeld? Hoe ben je daar terechtgekomen?

Ik ging naar Woodward at Copper, waar ik echt begon erin op te gaan. Ik begon het elke dag te doen en realiseerde me wat snowboarden eigenlijk was. Vooral wat het betekende buiten mijn eigen woonplaats. Toch? Begrijpen dat er een hele community is. Zelfs het feit dat er een kamp bestond dat helemaal gewijd was aan snowboarden, was voor mij een openbaring. Ik was nog nooit op zo'n plek geweest, dus ik ging er helemaal in op. Het was de eerste keer dat ik “de barn” zag—ik denk dat ze die net hadden gebouwd—en er waren overal kinderen die van de muren stuiterden, in skelters raceten en in de zomer aan het snowboarden waren in te gekke parken met supergoede rails en schansen. Maar ik had nog steeds niet gedacht: “Kan ik hier eigenlijk mijn beroep van maken?”

Juist.

Ze begonnen me “The Boss” te noemen omdat ik gewoon overal tegenaan knalde en deed wat ik doe, maar dan als een jongere, minder ontwikkelde versie. Chad Otterstrom was mijn coach. Ik denk niet dat ik me realiseerde wat ik deed, maar ik had diezelfde verbazingwekkende factor, en ik denk dat de coaches zelfs een beetje zoiets hadden van: “Wat de fuck?”

Zeker weten.

Dus ik won een heleboel willekeurige kleine wedstrijden... Ik kreeg een hoop prijzen, kleine dingen. Ik was er gewoon als dagcamper, dus ik kwam elke dag terug in het appartement van mijn ouders met nieuwe spullen. “Ik heb een snowboard gewonnen, ik heb een skateboard gewonnen, ik heb een sticker gewonnen,” wat dan ook. Ik ging het jaar daarna terug, en het jaar daarna weer. Zonder dat ik het wist, vertelden ze mijn moeder al die tijd: “Je zou moeten overwegen om hem naar een snowboardschool te sturen.” Chad Otterstrom was degene die dit naar voren bracht. Ik denk dat hij doorhad dat

ik echt kon doorbreken, maar nog niet wist wat er allemaal mogelijk was. Dus mijn ouders vroegen me uiteindelijk: “Als je dit echt wilt doen, moeten we die school gaan bekijken.” Ik wist niet echt wat ik moest zeggen, dus ik zei gewoon: “Oké. Ik denk het?” Het was een gekke overgang, want het was niet alsof ik wedstrijden won, het was niet alsof ik een idool of rolmodel had om te volgen. Ik had gewoon plezier in snowboarden met mijn vrienden. Elke dag gaan, omdat het zo leuk was. Dus het was echt zo van: “Wow. Ik denk dat we dit echt gaan doen.” En dus vlogen we naar Vermont, een plek waar ik nog nooit was geweest, en het voelde eigenlijk als try-outs. Zo fucking bizar. Ik had nog nooit een berg zo groot gezien.

Stratton?

Nee. Ik ging eerst naar Mt. Snow. Ze hadden daar een halfpipe—een hele-ass halfpipe. En ik dacht: “Wat de fuck?” Dit is shit uit videospellen die ik op mijn telefoon speel. Ik herinner me dat ik de lift omhoog zag gaan en verdwijnen over de bult. Ik dacht: “Dit gaat zo snel.” Ik herinner me dat ik die dag aan het rijden was en helemaal gefascineerd was. Maar ja, uiteindelijk belandde ik op SMS.

Dus op dat moment, wie waren de mensen om je heen die je beïnvloedden? Was dit het moment waarop je begon te beseffen dat professioneel snowboarder worden een mogelijkheid was voor jou?

Mijn eerste invloeden waren in North Carolina. De jongens van het park hebben me een beetje opgevoed, want in het begin ging ik gewoon alleen naar boven. Mijn ouders zetten me gewoon af. Maar we hadden een klein parkteam, en zij gingen naar App. Ski Mountain om de wedstrijden te jureren. Ze zaten in de scene en namen me onder hun hoede en leerden me een beetje de kneepjes. Ze lieten me mensen zoals Halldór Helgason zien. En van daaruit ontdekte ik de Nike Never Not film. Ik denk niet dat ik echt namen kende, behalve Halldór.

Je hebt een beetje die Halldór-energie op je snowboard. Halldór is ook zo'n rider waarbij je denkt: “Hoe de fuck deed je dat?”

Ja. Ik weet niet eens of ik hem probeerde te belichamen, maar hij was gewoon de enige persoon die ik in het begin echt kende.

Heb je hem ontmoet?

Ja, bij de X Games.

Juist, en dat zou waarschijnlijk je meetbare “grote doorbraak” zijn geweest. Die eerste Knuckle Huck die je deed. Jij en ik hebben hier in eerdere interviews al over gesproken. Niet alleen die eerste X Games-overwinning, maar ook hoe dat je perceptie veranderde van wat het betekende om, nou ja, zwart te zijn in de snowboardwereld.

Ik ben opgegroeid in een diverse familie. Tyler is Koreaans. Scout is zwart, Native American en Koreaans. Dylan is bi-raciaal—zwart en wit. En mijn andere zus, Jessie, is wit en biologisch kind van mijn ouders, die ook wit zijn. Dus van jongs af aan verbond ik mijn vrienden niet aan mijn huidskleur. Ik denk dat dat door mijn familie kwam. Hetzelfde met snowboarden, ik dacht gewoon: “Mijn vrienden gaan snowboarden? Dan ga ik met ze mee.” En het drong gewoon nooit echt tot me door...

Dus je had als kind niet het gevoel dat je eruit werd gepikt als een zwarte snowboarder?

Ik weet niet of het de energie was die ik uitstraalde of dat ik gewoon naïef was en me er niet mee bezighield. Ik weet het niet, want ik was gewoon dat kleine jochie, iedereen kende me op de berg, ik rende er rond met een glimlach op mijn gezicht, maakte salto's en sprong overal vanaf. Ik heb het gevoel dat dát was hoe mensen me in de eerste plaats zagen.

En toen je Knuckle Huck won, werd het een soort van achteraf gestelde vraag: “Wacht, was dat net de eerste Winter X Games-goudmedaille die werd uitgereikt aan een zwarte snowboarder?”

Ja, ik denk dat dat het moment was waarop ik echt begon te begrijpen dat er een “rassenfactor” in het spel was, zeg maar. Ik kreeg ineens een overweldigende hoeveelheid DM's met dingen als: “Yo, ik wist niet dat zwarte mensen zo konden snowboarden. Ik wist niet dat dit bestond.”

Absoluut.

En vanaf dat moment viel alles op z'n plek. Het voelde voor mij een beetje alsof ik “de game had uitgespeeld”, snap je? Je wint de wedstrijden, je krijgt de sponsors, je komt bij de X Games, je wint de X Games, en dan is het alsof: boom—je hebt de game uitgespeeld en kunt nu vrij rondlopen en doen wat je wilt, nu alles is ontgrendeld.

Precies.

Oké, nu kan ik een stap terug doen—en wat is de volgende stap? Iets teruggeven aan de community. En daar zijn we nu een beetje mee bezig. Veel mensen hebben me geholpen. Becky Murdy van Red Bull was degene die het echt liet doordringen. Ze was verbijsterd dat niemand er echt aanspraak op maakte. Ze zei: “Eerste zwarte atleet die goud wint bij de Winter X Games! Waarom praten niet meer mensen over deze prestatie?”

Vind je dat Knuckle Huck een goede toevoeging is aan de X Games? Sommige mensen snappen het niet helemaal.

Sommigen vinden het vet. Anderen niet. Ik vind het cool dat het mensen weer enthousiast maakt over snowboarden. Van wat ik heb gezien, gaan mensen daar juist meer op aan. Ik denk dat het gewoon makkelijker te begrijpen is.

Ik denk dat wanneer een doorsnee persoon naar halfpipe of slopestyle kijkt, het heel moeilijk is om te begrijpen wat er gebeurt op dezelfde manier als een doorgewinterde kijker dat doet. Terwijl bij Knuckle Huck, zelfs de commentatoren soms niet weten hoe ze de tricks moeten benoemen. Alleen al het feit dat zowel de gemiddelde kijker als de industrie zonder enig idee toekijkt hoe het zich zal ontfouwen, maakt het boeiend. Ik heb ook het gevoel dat dat evenement je enorm heeft geholpen met je volgers op social media.

Ik herinner me dat ik er een screenshot van maakte, ervoor en erna—mijn volgers gingen van ongeveer 30K naar iets van 60, 65K. Wat nu bizar is, want we zitten bijna op 400K.

Ja. Vanuit een buitenstaandersperspectief is het de afgelopen jaren echt geëxplodeerd voor je. Je hebt dit punt bereikt van internationale erkenning en roem. Daar komt ook een bepaalde mate van kritiek bij kijken, laten we het zo noemen, van de ‘core kids’. Is dat iets wat je ervaart nu je al deze toffe kansen krijgt?

Ik heb het gevoel dat als je echt met me omgaat en ziet waar ik voor sta, je beseft dat ik niet probeer “die gast” te zijn of zo. Ik denk zeker niet dat ik beter ben dan de ‘core kids’— of dan wie dan ook, wat dat betreft. Nee, zij hebben bepaalde dingen veel beter onder de knie dan ik. Of het nu gaat om tricks of om hun visie met editing en zo. Iedereen heeft zijn eigen ding in snowboarden en ik probeer dat allemaal te respecteren.

Ik geef er niet om als iemand mijn shit niet respecteert. Ik ga mijn shit gewoon doen, en ik blijf respect tonen waar het hoort. Iedereen verdient op de een of andere manier respect in mijn ogen, of we nu vrienden zijn of niet. Neem bijvoorbeeld Shaun White. Niet iedereen is fan van Shaun White, maar je moet zijn werkethiek en wat hij voor de sport heeft gedaan respecteren.

Wat ik interessant vind, is dat je een beetje op die Shaun White-vibe zit. Ik weet niet hoe ik het anders moet zeggen. Ik ben met veel snowboarders op reis geweest en ik heb nog nooit zoveel mensen gezien die naar je toe kwamen voor handtekeningen en selfies. Misschien Halldór, grappig genoeg. Je bent echt zichtbaar geweest voor een enorme hoeveelheid mensen. En daarmee komt ook veel druk, veel mensen die hun mening hebben. Is dat druk voor jou of probeer je het zoveel mogelijk te blokkeren?

Mensen gaan praten, hebben hun meningen, en daar kan ik niet echt iets aan veranderen, dus ik weet niet waarom ik daarover zou blijven piekeren. Mensen die naar me toe komen? Ja, soms is het te veel. Eerlijk gezegd, soms is het zo ver gekomen dat ik denk: “Oh, deze persoon gaat naar me toe komen voor een handtekening of een foto,” en dan blijkt het gewoon een normaal persoon te zijn die helemaal niet met me wil praten. Ik denk dan: “Oh, nu voel ik me gewoon stom.” Maar goed, ik weet het niet, het hoort gewoon bij het spel. Alles wat ik kan doen is gewoon mijn hoofd omlaag houden en bij mijn waarden blijven. Als je het tof vindt, wil meedoen, welkom. Maar zo niet, whatever.

Vanuit jouw perspectief, was er een moment waarop je dacht: “Oké, mijn carrière verandert.”?

Ik denk dat het vooral afgelopen jaar was, evenals nu deze laatste zomer. Vroeger was de basisplanning om hard te gaan vanaf oktober tot de lente, en de zomer was eindelijk de pauze. Maar de zomer is nu niet meer mijn pauze. Ik leer mezelf aan om kleine vensters van een week tot twee weken te vinden als pauzes voor mezelf. Het is niet meer zo dat ik op de zomer reken. Ik ben nu gewoon constant bezig. En de andere grote verandering is waarschijnlijk dat ik nu gewoon meer mensen heb die betrokken zijn bij wat ik doe, wat ik post, al die dingen.

Juist. Meer stukken.

Ja, er zijn gewoon meer bewegende delen, onderdelen. Ik heb letterlijk mensen nodig om me te helpen mijn shit te managen, omdat er zoveel binnenkomt.

Totaal. Je hebt nu een beetje een entourage.

En ik weet dat dat er ook ridicul uitziet, maar ik denk echt dat ik ze nodig heb, want ik zou echt gek worden, of ik zou gewoon niet in staat zijn om alles zelf te managen. Misschien kunnen sommige mensen het zelf doen, maar ik heb mensen nodig om me te helpen met het organiseren van alles, want het is ZOVEEL om mee om te gaan.

En het hebben van dat inzicht is net zo slim als het zelf kunnen doen, eerlijk gezegd.

Dat is ook een andere kant van social media, het reageren op mensen wordt moeilijker. Ik begin moeite te hebben met het onderscheiden van zakelijke gesprekken en gesprekken met vrienden. Ik raak overweldigd door het overnemen van vriendschapsgesprekken naar zakelijke gesprekken en vice versa. Ik ben nu veel selectiever met wie ik in detail praat, gewoon vanwege hoe mijn leven er nu uitziet.

Er zijn waarschijnlijk ook veel mensen die iets van je willen.

Ja. Of ik heb zoveel te doen. Ik ben in dezelfde stad als iemand met wie ik eigenlijk goed bevriend ben, en soms neem ik zelfs niet eens contact op omdat ik weet dat ik tijd voor mezelf nodig heb, plus wat ik daar moet doen. Dat deel is kut. Ik weet gewoon dat ik nu wat tijd voor mezelf moet inplannen.

Voel je je soms uitgeput?

Ja, ik ervaar zeker soms burn-out. Het klinkt misschien belachelijk, maar met zes sponsors is dat veel om te managen of bij te houden, veel gewicht en stress. Het is dan: “Oh, moet ik met deze persoon praten? Moet ik dit doen? Oh, ik moet dit posten,” en dat allemaal. Plus praten over nieuwe dingen. Soms wil ik gewoon niet praten, gewoon in mijn hotelkamer zitten, muziek luisteren, ontspannen en slapen. Zou ik me gewoon even terugtrekken van de wereld? Ik zeg dat steeds vaker tegen mezelf...

Je persoonlijke geluk is echter belangrijk, want ik denk dat dat deel uitmaakt van je merk. Een deel van je aantrekkingskracht is hoe hyped je daadwerkelijk bent. Om dit Shaun White-narratief voort te zetten. Shaun vertrouwde op grote wedstrijden als de momenten waarop hij echt moest “verschijnen.” Maar jij daarentegen, die bekend staat om gewoon een psychopaat op je snowboard te zijn op elk moment, voel je druk als je gewoon een resort rijdt, zoals: “Oh, ik moet hier Zeb Powell zijn, ik moet knallen?”

Een beetje druk, maar ik kan dat meestal filteren, tenzij ik op een volledige parkberg ben waar letterlijk iedereen me kent. Er was een keer dat het echt gek was. Ik deed een shoot voor mijn eerste boot- en kledinglijn in Bear en er kwamen zoveel mensen kijken dat ze de bergveiligheid moesten vragen om ze weg te leiden. Het was constant: “Yo, wat’s up Zeb? Hé Zeb, mag ik een foto met je Zeb?” En als dat niet gebeurde, had ik mensen met telefoons achter me die wachtten totdat ik iets deed. Het werd zo erg dat ik op die dag, ik zeg je eerlijk, met twee mensen van de bergveiligheid naast me liep. Het was insane— ik herinner me dat ik erover struikelde. Dus meestal, ja, ben ik oké en kan ik die druk filteren/dealen met die druk op mijn eigen manier. Maar als er mensen rond me zijn die duidelijk aan het kijken zijn, wachtend tot ik iets doe, voel ik het soms meer dan andere keren.

EVERYONES GOT THEIR
SHIT IN SNOWBOARDING
AND I RESPECT A LOT OF IT
I DON'T CARE IF YOU DON'T
RESPECT MY SHIT

Snap ik.

Nog een behoorlijk hectische tijd. Het was de week waarin we de Burton mystery-serie deden en we een check-in video gingen maken bij Highland Hills. Ik liep naar de lodge omdat we hoorden dat er aan de andere kant van het gebouw eten was, een soort taco pop-up shop. We gingen daarheen en het voelde alsof er een ton kids naar me starden, maar niemand engageerde echt. En toen we eenmaal doorhadden dat er geen eten was, liepen we om het gebouw heen. Ik realiseerde het me niet, maar er was een enorme menigte kids die naar me toe kwam, dus we begonnen naar binnen te lopen, draaien de hoek om, en er kwam een menigte van de andere kant. Het werd bijna een boyband-achtige chaos. Kids zwermden om me heen. En elke keer als ik stopte bij de onderkant en met zelfs maar één kid praatte, begon de menigte weer.

Heb je ooit een baby gesigneerd?

[lacht] Nee, ik heb nog geen baby gesigneerd.

Maar ik ben wel benieuwd naar je gemoedstoestand in meer "drukke" situaties waar je blijft uitblinken. Zoals die Peace Park wall ride sessie bij Mt. Bachelor. Je reed iedereen eruit. Jij was de enige die de top bereikte en je deed het een paar keer. Je was de ster van de sessie. En dat is normaal geworden wanneer je ergens verschijnt. Was je gewoon in de zone die dag? Voelde je druk omdat er camera's waren? Hoe verliep die dag?

Ik wilde gewoon echt naar de top van de muur. Ik herinner me dat we de dag ervoor naar de muur keken en ik dacht: "Holy shit, ik weet niet of iemand de top van deze muur kan bereiken." Maar toen kwam de dag en ik reed

erop en dacht ik: "Oh ja, ik kan naar de top komen." Ik denk dat ik mezelf er onbewust op voorbereid had door het seizoen heen. Ik had de sessie op de Mammoth wall ride en toen had ik de quarterpipe bij Last Call. Door beide sessies ontdekte ik hoe ik hoger kon gaan, in een rechte lijn, zonder snelheid te verliezen. Want dat is de moeilijkste stap, eerlijk gezegd, gewoon je brein uitschakelen, de vecht- of vluchtreflex of de natuurlijke instinct om af te remmen. Dus toen ik erin zat, dacht ik: "Oké, ik wil naar de top van deze muur en ik denk dat ik dat kan, dus ik ga gewoon blijven uitproberen."

Word je gevoed door de reacties van mensen of komt het meer van binnenuit?

Het komt meer van binnenuit.

Ik ben niet van, "Oh mijn god, deze menigte, ik moet het voor hen doen." Soms brengt het me zeker op, maar het is niet dat ik ervan afhankelijk ben.

Denk je dat je elke dag beter wordt in snowboarden?

Ik keek naar enkele van je Mt. Hood clips van twee zomers geleden, toen je op die grote roze snowboard stond en het roze shirt droeg. Ik voel dat dat een van je belangrijkste momenten in je virale geschiedenis was. Maar wanneer je die clips terugkijkt, met alle respect, zie je er sketchy uit in vergelijking met nu. Je bent nu sterker op je snowboard dan toen.

Ik denk dat het gewoon natuurlijk is. Het is echt een mentaal ding, hoe meer tijd verstrijkt en hoe meer ik snowboard leer (of niet)... ik word altijd op de een of andere manier beter. Het maakt eigenlijk niet veel zin, maar

ik zweer het, ik kan een maand of twee niet snowboarden en daarna terugkomen, beter dan ik was, met nieuwe trucs en zo. Het moet wel iets zijn met die hersenontwikkeling waar iedereen het over heeft, haha.

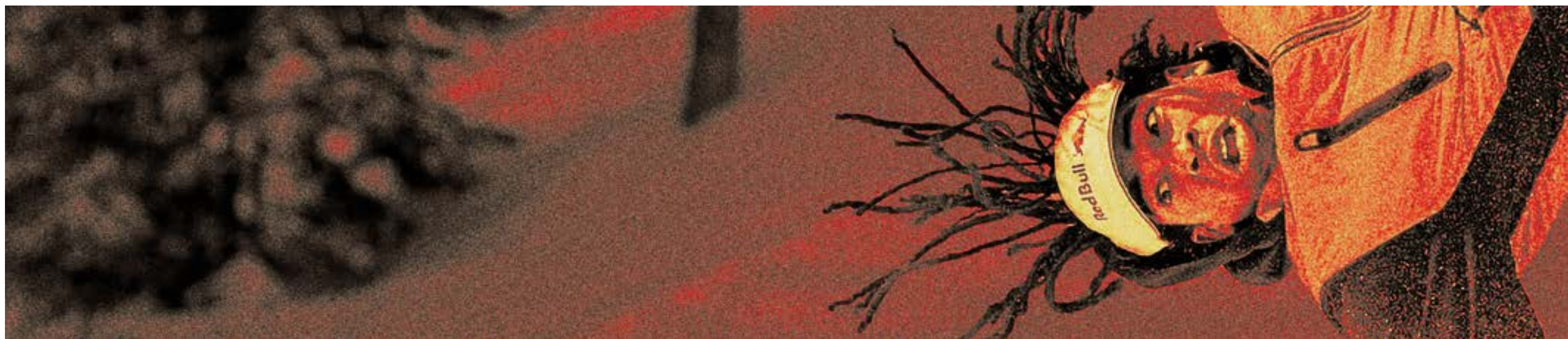
Voel je dat je de laatste paar jaar uit je schulp bent gekropen, ook sociaal gezien?

Ik voel dat een andere grote verandering die ik in je heb gezien de afgelopen vier jaar is dat je een paar jaar geleden veel stiller en gereserveerder was.

Ja. Ik denk dat ik me er nu gewoon meer comfortabel bij voel. Ik kijk terug naar wat ik heb gedaan en denk, "Oké, wauw, ik doe dit echt." Dus voel ik me beter om gewoon mezelf te zijn. Ook denk ik dat ik minder geef om wat mensen denken. Ik voel me eerlijk gezegd nog steeds alsof ik beter moet worden in praten. Ik denk dat ik gewoon slecht ben in praten in het algemeen.

Heb je een idee van wat je meest virale moment is?

Ik zou zeggen de val waarbij ik meteen weer opsta bij de X Games, of vorig jaar op Ethan Morgan's Street Jam in Oostenrijk. De hele Oostenrijk trip eigenlijk. Door de palen springen, die rail die in brand stond. Gewoon weer zo'n moment waarop het was van "Zeb Powell is hier en alles wat iemand anders doet is irrelevant."

Ik wil het hebben over de Slide-In Tour en hoe dat tot stand is gekomen.

De Slide-In Tour is altijd al bedoeld om het leven terug te brengen naar de oostkust. Ik voel dat de meeste Red Bull rijders wedstrijden doen en daardoor bekend worden. Maar ik doe niet veel wedstrijden. Dus ik dacht dat dit een manier was om met Red Bull samen te werken en mijn naam groter te maken, evenals om de oostkust in de schijnwerpers te zetten. We wisten niet dat het zo groot zou worden, maar we hadden zoveel plezier met de kinderen en het voelde echt alsof we impact maakten. De reacties van de kinderen waren heel erg van, “We kunnen niet wachten tot volgend jaar.” Dus het voelde echt alsof we iets aan het opbouwen waren. En toen won ik de X Games en daarna explodeerde het echt.

Ik dacht dat de eerste na de X Games was? Je droeg de hartbril?

Nee, er was er één die eigenlijk nooit uitkwam. Het was met Cole Navin, en Jake Durham filmde het (ze filmde het allebei). Het was echt vet. En de beelden zijn nergens beland. Ik denk dat ik een jaar later een Instagram maakte om diegene te promoten die jij bedoelt.

Damn. Dat had ik niet geweten. Dit jaar voelt het echt alsof je bent uitgebreid. Je bracht producer Tweet Tune mee, 27Delly kwam naar een spot – Het voelt alsof je evenementen creëert die passen bij jouw stijl. Je bracht een beetje cultuurverschuivers naar de Slide-In tour.

Ja, zeker. Ik denk dat het me gewoon heeft geleerd hoe je evenementen doet, of hoe ik evenementen op mijn manier impactvol kan maken. En dit jaar is er meer planning nodig omdat we hopen de tour nationaal te maken, niet alleen op de oostkust.

Ik wil meer praten over dat oostkust ding. Jij bent misschien de enige mega-pro die ik kan bedenken die aan de oostkust woont. Niet te rekenen in Frans Canada. Wat houdt je daar?

Eerlijk gezegd, ik blijf altijd denken aan andere plekken en denk dan, “Nee.” Ik denk ook dat, gezien mijn schema en alles, ik het leuk vind om verschillende groepen homies te zien. Het is niet dat ik altijd bij dezelfde mensen ben. Ik vind het leuk om de homies in North Carolina te zien. De oostkust voelt gewoon als thuis. Maar ook omdat ik me echt geen zak kan schelen waar ik rijd qua omstandigheden, dus de oostkust maakt me

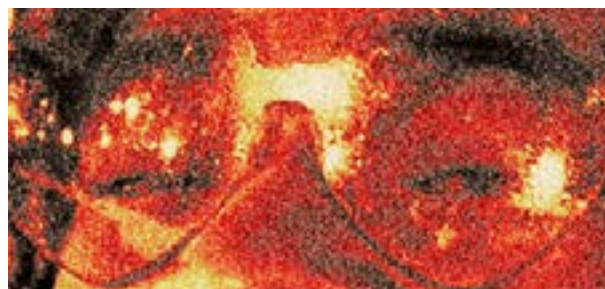
niet uit. Ik heb daar gewoon plezier. Ik heb ook het gevoel dat er daar niemand is die beter probeert te zijn dan iemand anders. Het voelt niet zo competitief onder de mensen zoals het dat is aan de westkust.

Dat is interessant. Ik denk dat het minder professioneel competitief is omdat er minder mensen zijn die echt de kans hebben om groot te worden als ze niet al naar hun 20's zijn vertrokken. Waar je bijvoorbeeld in Utah ziet dat mensen echt concurreren om dezelfde kans. Het kan vrij toxisch worden.

Ik wil sowieso niet naar Utah verhuizen, haha. Ik zou echt liever in Vermont blijven. Utah voelt echt als een middelbare school. Er zijn verschillende crews, verschillende klikjes, verschillende drama hier en daar. Het is gewoon, “Fuck dat.” Ik haat die drama shit. Ik weet het niet. Ik wil gewoon een echt persoon zijn, met echte mensen zijn. Ik ga liever naar Utah voor een shoot ofzo, onder de radar blijven, met mijn echte homies hangen en dan weer vertrekken.

Hoe blijf je bescheiden?

Ik kan niet eens 1080 draaien, haha. Ik ben niet de beste, ik heb zeker niet altijd de schoonste railtrucs—ik heb er plezier mee—maar ze zijn niet altijd de schoonste. Maar mensen vinden het toch vet om de een of andere reden, dus dat is wel gaaf. Maar ik weet het niet, ik heb nog geen volledige street part uitgebracht waar ik echt hyped op ben, er is nog veel te doen. Dus ik zou nooit beweren dat ik de beste ben. Ook mijn vader—mijn moeder en ik denken dat hij een gekke zesde zintuig heeft—hij wist dat ik hier vandaag zou komen toen ik begon. Dus gedurende mijn jeugd, nadat ik een competitie had gewonnen of een kleine snowboardmijlpaal had gehaald, keek hij me recht in de ogen aan en zei: “Blijf altijd bescheiden. Blijf bescheiden.” Beide ouders hielpen me echt om niet een verwaande klootzak te worden.

Ik weet dat je in onze gesprekken altijd zegt, “Ik wil dat mijn rijstijl voor zich spreekt,” maar je moet op een gegeven moment ook erkennen dat je een heel groot deel speelt in de inclusie in de industrie.

Ja, het is best wel gek. Ik voel dat ik het altijd erken, maar dan kom ik iemand willekeurigs tegen die me daar echt aan herinnert. Ik was in LA op een DJ-set van onze vriend Basil, en aan het einde van het feest, gaan de lichten aan en deze homie kijkt naar rechts en ziet me. Hij zegt: “Yo, ik kocht een snowboard door jou. Je bent sick.” Ik dacht gewoon, “Holy shit. Daar is het.” En dat gebeurt keer op keer. Er was een andere keer met Selema. We waren aan het praten in Venetië en het hadden het over precies dit onderwerp; hij is een stem van wijsheid voor mij. En deze zwarte ober komt naar ons toe en zegt: “Yo, wat je doet is geweldig. Mijn moeder liet me je Instagram zien. Er is niemand die eruitziet zoals wij op een snowboard.”

Het gebeurt op een meer grassrootsniveau met de obers en willekeurige mensen die je ontmoet, maar dan heb je ook letterlijk beroemdheden die hetzelfde zeggen. Kun je me het korte verhaal vertellen van hoe je Travis Scott ontmoette?

Ja. Ik was in Miami bij F1 met Red Bull, en Jake [Canter] zei dat Travis die nacht in Miami zou optreden. Dus ik dacht, “Oh, vet? Ik ga kijken wat er gebeurt.” Ik ging rond 2 of 3 uur ‘s nachts daarheen. Travis was klaar met spelen en iedereen was buiten. Mijn vrienden waren net naar de wc gegaan en ik zag Travis staan achter een rode officiële touw. Dus ik dacht, “Weet je wat, fuck it. Crazier dingen zijn gebeurd.” Ik loop daarheen en hij heeft zijn twee beveiligers bij zich en ik zeg: “Yo Travis.” Verwachtend dat dat vaak gebeurt. Maar hij kijkt me aan en zijn ogen worden groot en hij begint helemaal te

freaken, echt als een fan. Hij trekt me naar zich toe en we praten 20 minuten over wat ik doe en snowboarden. Ik ben gewoon aan het trippen omdat ik denk: “Wacht even, de rollen zijn zo hard omgedraaid. Ik ben niet de goat. Jij bent de goat. Wat de fuck?” Dus ik geef hem mijn nummer, want waarom zou ik dat niet doen? Kreeg zijn nummer niet terug omdat ik volgens mij nog steeds aan het trippen was. Misschien was ik een beetje delirisch van de afgelopen paar dagen. Al die shit. Het was ook al 6 uur ‘s ochtends. Daarna maakten we een harde foto. Ik herinner me echt dat ik naar die foto keek en dacht: “Oh mijn god, dit is het vetste ooit. Wauw.” Ook niet gevraagd voor de foto. Daarna namen we afscheid en gingen ze weg. En toen kwamen mijn vrienden uit de wc.

Je hebt kunnen chillen met ASAP Ferg, Skizzy Mars, Travis Scott, de lijst gaat maar door. Als je iemand moest kiezen die je nog niet hebt ontmoet, met wie zou je dan willen chillen?

Ik denk nu, gewoon omdat... Ik weet niet, ik hou echt van de show loiter squad. Dus waarschijnlijk Tyler the Creator. Ik hou van die shit, hij en zijn crew zijn mijn type humor. Ook de skateachtergrond—Iedereen van die invloed van het skaten, en dan ook muziek, rappen, en invloedrijk zijn in mode... al die shit is zo vet voor mij. En eerlijk gezegd, ik weet niet hoe de fuck het zou gebeuren, maar ik zeg dit altijd, niks voelt meer onwaarschijnlijk. Na ASAP voelt niks meer onwaarschijnlijk. Echt niet.

Ja. Eerlijk gezegd, ik kan geen betere sentimenten bedenken om dit interview mee af te sluiten. Voor jou Zeb, moet ik zeggen dat niets meer onwaarschijnlijk is.

Verkeersborden als protestmiddel

Op zijn kop:

Tekst: Elias Vrooman

Wanneer je door Nederland of Vlaanderen rijdt, verwacht je dat verkeersborden je de weg wijzen. Ze vertellen je waar je bent, hoe hard je mag rijden en welke kant je op moet. Maar wat als die borden plots omgekeerd staan?

Waarom draaiden boeren de borden om?

De boerenprotesten ontstonden uit onvrede over overheidsmaatregelen, zoals stikstofbeleid, strengere milieuregels en in sommige gevallen gedwongen inkrimping van landbouwbedrijven. Veel boeren voelden zich in het nauw gedreven door regelgeving die hun manier van werken bedreigde. Om aandacht te vragen voor hun situatie, kozen ze verschillende vormen van protest: tractorblokkades, optochten, en het massaal omkeren van de nationale vlag. Maar ook verkeersborden moesten eraan geloven. Het omdraaien van borden had een dubbele betekenis. Enerzijds stond het symbool voor een land 'op zijn kop' – een boodschap dat de regering volgens de boeren de boel verkeerd aanpakte. Anderzijds veroorzaakte het daadwerkelijk verwarring bij weggebruikers, wat de ernst van hun protest versterkte. Automobilisten zagen plots omgekeerde plaatsnaamborden en wisten niet zeker waar ze waren. Snelheidsborden waren moeilijk leesbaar en waarschuwborden verloren hun functie.

Een oude, maar effectieve tactiek

Het omkeren van borden als protestmiddel is niet nieuw. Door de geschiedenis heen hebben activisten borden aangepast of verwijderd om hun onvrede te uiten. In oorlogstijden werden wegwijzers expres verdraaid of weggehaald om vijandelijke troepen te desoriënteren. Bij sociale protesten en stakingen werden borden vaak beklad met slogans. De boerenprotesten voegden hier een moderne draai aan toe: door enkel borden om te draaien zonder ze fysiek te beschadigen, bleef het een relatief vreedzame actie, maar met maximale impact.

Reacties op het protest

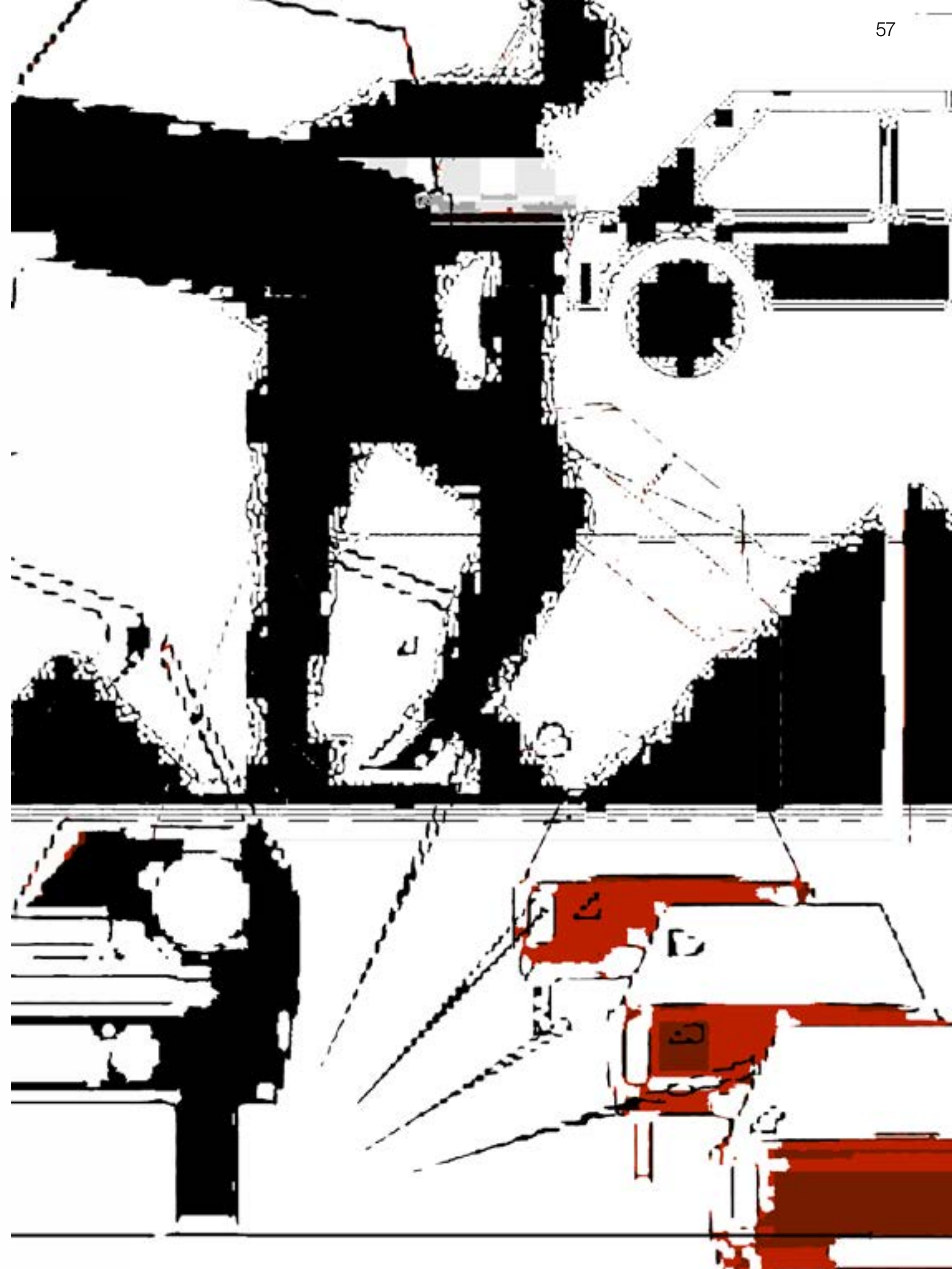
De omgekeerde borden leidden tot een mix van reacties. Sommige mensen vonden het een slimme en ludieke vorm van protest die de aandacht trok zonder directe schade aan te richten. Anderen maakten zich zorgen over de verkeersveiligheid. Bestuurders die onbekend waren in een gebied konden verward raken, vooral bij cruciale waarschuwborden. Lokale overheden en wegbeheerders waren dan ook niet blij en zetten teams in om de borden weer correct te plaatsen.

De overheid erkende de onvrede van de boeren maar waarschuwde ook dat het omdraaien van verkeersborden kon leiden tot gevaarlijke situaties. Dit leidde soms tot boetes of terugplaatsacties door gemeenten, maar het effect van de actie was niet te ontkennen: het kreeg volop media-aandacht en zette de boerenprotesten nog steviger op de kaart.

Een symbool van verzet

Hoewel veel omgekeerde borden inmiddels weer zijn teruggedraaid, blijft deze vorm van protest een krachtig symbool. Het laat zien hoe alledaagse objecten, zoals verkeersborden, kunnen worden ingezet om een boodschap over te brengen. Of je nu voor of tegen de boerenprotesten bent, het valt niet te ontkennen dat deze omgekeerde borden een onuitwisbare indruk hebben achtergelaten in het publieke debat.

Misschien is dit wel de ultieme kracht van borden: ze geven richting aan verkeer, maar soms ook aan protestbewegingen.

Margaret Calvert,

Margaret Calvert.

De Britse typografe Margaret Calvert wordt vaak beschouwd als de “moeder van het hedendaagse informatieontwerp”. Haar ontwerpen staan op de helft van de openbare bewegwijzering in Groot-Brittannië. Ze wordt algemeen erkend voor haar samenwerking met typograaf Jock Kinneir, die een identiteit creëerde voor de Britse spoorwegen, snelwegen, luchthavens en wegen.

Tekst: New Transport

Transport schreefloos origineel artwork, kleine letters, tegelsysteem 1957-1964.

de moeder van
het hedendaagse
informatieontwerp

abcdefghijklmnopqrs

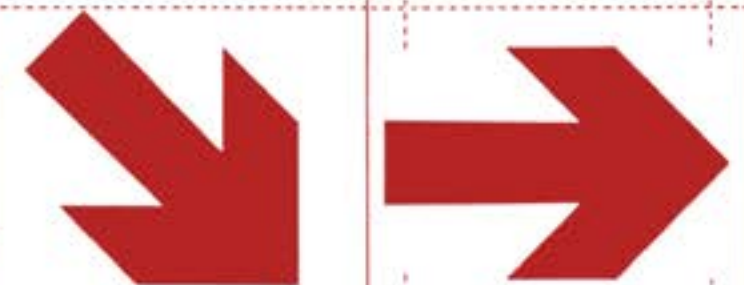
tuvwxyz&-'()

ABCDEFGHIJKLMN OP

QRSTUVWXYZ

For notes on the use of this alphabet refer to Sheet 1/10.

1234567890

Slag om de Serif

Ergens halverwege de jaren vijftig stond Jock Kinneir bij dezelfde Green Line-bushalte te wachten als David Alford, een van de architecten die bezig was met het ontwerp van een tweede Londense luchthaven in Gatwick. Toen David ontdekte dat ze goede burens waren, vroeg hij Jock of hij ooit een bewegwijzeringssysteem voor een luchthaven had ontworpen. Hoewel Jock's antwoord was "nee - niemand had dat gedaan", werd hij toch uitgenodigd om voor honderd guineas een studie uit te voeren. Jock hield vol dat als hij niet dezelfde bushalte als David had gebruikt, alle opdrachten voor bewegwijzering die zouden volgen misschien nooit waren gebeurd; inclusief de Britse bewegwijzering die in 1958 volgde, als gevolg van Gatwick, met een uitnodiging van het Ministerie van Transport om de bewegwijzering voor de nieuwe snelwegen van Groot-Brittannië te ontwerpen.

Met de natie die in ongekende aantallen de weg op ging, werd het al snel duidelijk dat het bestaande netwerk ontoereikend was, wat de Britse Rail campagne 'It's quicker by train' promootte - wat natuurlijk ook zo was (als je maar een zitplaats kon vinden!). Dus werden er plannen gemaakt voor Groot-Brittannië om Duitsland te volgen met de aanleg van nieuwe snelwegen, te beginnen met de rondweg om Preston, gevolgd door de M1.

De bewegwijzering van de snelwegen werd een groot probleem, omdat de huidige bewegwijzering niet zou voldoen aan de behoeften van automobilisten die met hoge snelheden reden. Sir Colin Anderson, die met Jock Kinneir had gewerkt aan het ontwerp van een bewegwijzeringssysteem voor P&O Orient Line en op de hoogte was van ons werk op Gatwick, benaderde Jock namens het comité met een volledig open briefing, afgezien van het verzoek om witte kleine letters op een blauwe achtergrond te gebruiken, in lijn met Duitsland. (Sir Hugh Casson, voorzitter van de Fine Arts Commission, had een sterke voorkeur voor groen - 'zo donker als oude dinerjassen' - en het werd de uiteindelijke keuze voor primaire 'A'-routes).

Na wat een stormachtige eerste bijeenkomst moet zijn geweest, ontving Jock de volgende brief van Sir Colin: "Ik ben bang dat je niet moet beginnen met het uitvinden van een alfabet met een heel 'nieuw' karakter. We hebben als commissie de gewoonte gekregen om het algemene gewicht en uiterlijk van het Duitse alfabet te accepteren als het soort dat we nodig hebben! Ik denk daarom dat iets in die richting is wat het comité denkt te willen ..."

(Brief van 26 juni 1958).

Een verzoek dat we verkozen te negeren in de overtuiging dat de Duitse schreefloze (ontworpen door een ingenieur), hoewel aantoonbaar effectief, niet goed zou passen in het Engelse landschap. Dus begonnen we vanaf nul, met een specificatie voor de ideale lettervorm, nadat we andere mogelijkheden hadden bekeken (waaronder het aanpassen van het lettertype Akzidenz Grotesk - een grote invloed wat betreft proportie en algehele uitstraling).

Belangrijke details, zoals de kromming aan het einde van de kleine letter l (geleend van Johnston) en de schuin afgesneden gebogen streken van de letters a, c, e, f, g, j, s, t en y, werden speciaal ontworpen om de woordvorm van plaatsnamen te behouden wanneer ze lichtjes uit elkaar werden gezet; een noodzakelijk compromis om het effect van 'halatie' te compenseren, wanneer bekeken op de juiste 'beslissings'afstand, in volle schittering van koplampen. (Net als bij een Rembrandt-portret - met penseelstreken die in elkaar overvloeien om het beeld scherp te stellen). Deze specifieke lettervorm kreeg, na twee pogingen en in twee gewichten, officieel de naam 'Transport'.

Na de officiële opening van de rondweg om Preston in 1959 kwamen de nieuwe borden al snel onder vuur te liggen van de beletteringsindustrie; met name van de steengraeur en beletteringsontwerper David Kindersley die, ongevraagd, al een tijdje werkte aan een nieuwe gekartelde lettervorm, alleen in hoofdletters, speciaal voor gebruik in zwarte letters op een witte achtergrond. Hij was er hartstochtelijk van overtuigd dat zijn vreemd gewogen gekartelde 'alfabet' het ultieme antwoord was, zowel wat betreft leesbaarheid als zuinigheid. (Uiterlijk leek er niet toe te doen.)

Kindersley's onprofessionele interventie slaagde erin een verhit debat te genereren in de brievenkolommen van verschillende respectabele kranten; hij kreeg steun van grootheden als Stanley Morison en andere verontwaardigde typografische traditionalisten. Design Magazine reageerde snel, met positieve commentaren in ons voordeel van Herbert Spencer en Colin Forbes (beiden vroegere voorzitters van AGI), die een sterk pleidooi hielden voor het Modernisme.

De situatie was dus duidelijk; en op een echt democratische manier, ondanks de publieke bijval en de volledige steun van het comité, werden er al snel tests gestart door het Road Research Laboratory om de kwestie op te lossen. Op nogal komische wijze zaten enkele vrijwillige piloten van het Benton vliegveld in Oxfordshire op een platform in het midden van het vliegveld, terwijl een auto naar hen toe reed met afwisselende

combinaties van borden op het dak; bestaande uit plaatsnamen in Kindersley, Transport en voor de goede orde de Johnston standaard uit 1933, die nog steeds te vinden is in delen van het centrum van Londen. Ironisch genoeg bleken de gekartelde letters van Kindersley 3% beter leesbaar dan Transport - een verwaarloosbare hoeveelheid gezien de onrealistische omstandigheden van de tests. Het gevolg was dat de uiteindelijke keuze op uiterlijk berustte. In de woorden van een waarnemer: "De letters van Kindersley waren gewoon zo lelijk.

Het was T.G. Osborne, een vooruitziende ambtenaar in dienst van het comité, die erin slaagde het ministerie ervan te overtuigen een tweede comité op te richten, voorgezeten door Sir Walter Worboys, om rekening te houden met het hele wegennet. Dit was een goed idee, want het systeem dat de lay-out van de borden bepaalde, gebaseerd op de breedte van de hoofdletter 'I', dat Jock Kinneir zo briljant had bedacht, zou natuurlijk ook geschikt zijn voor andere route-classificaties. Jock heeft altijd volgehouden dat dit meer geluk dan voorbedachte rade was. Omdat ik zo nauw met Jock heb samengewerkt, was het eerder zijn aangeboren vermogen om een complex aantal factoren, gebaseerd op gezond verstand, te bundelen tot een elegante en uitgebreide verklaring.

Het Worboys Report, gepubliceerd in 1963, werd op 9 december 1964 aan het parlement gepresenteerd door de minister van Transport, Ernest Marples, tijdens het premierschap van Harold Macmillan. Het werd van kracht op 1 januari 1965, onder de titel 'The Traffic Sign Regulations and General Directions 1964' - zes jaar na de eerste bijeenkomst van het Anderson Comité.

Kunstwerk met het systeem dat de lay-out van de borden dicteert, gebaseerd op de breedte van de hoofdletter 'I', bedacht door Jock Kinneir.

Boards

Met hun Warp-albums *Music Has the Right to Children* en *Geogaddi* zijn Boards of Canada een van de meest geliefde en gewaardeerde hedendaagse artiesten geworden zonder singles of video's uit te brengen of zelfs maar op tournee te gaan. Tegelijkertijd is hun geluid van elektronische psychedelica zo vaak gekopieerd dat het duo zich afvraagt hoe het nu verder moet. In dit interview, dat plaatsvond in het Royal Museum in Edinburgh, Schotland, spreken Mike en Marcus Sandison voor het eerst over hun achtergrond, obsessieve reacties op *Geogaddi* en hun aankomende nieuwe album *The Campfire Headphase*.

Tekst: Pitchfork

Marcus Eoin en Michael Sandison

of
Canada

Pitchfork In de interviews die jullie in de loop der jaren hebben gegeven en in de biografieën die jullie platenmaatschappij rondstuurt is nooit vermeld wanneer en hoe jullie elkaar hebben leren kennen. Op welke leeftijd hebben jullie elkaar ontmoet?

Mike Oh. Mmh, heel erg jong eigenlijk. We woonden in dezelfde plaats in de buurt van Inverness in Schotland, een heel klein kustplaatsje in the middle of nowhere. Onze ouders zaten in dezelfde vriendengroep.

Pitchfork Hoe oud waren jullie toen jullie begonnen met muziek maken?

Mike We waren ongeveer 6 of 7 jaar oud toen we instrumenten begonnen te leren en samen begonnen te spelen. We begonnen onze eigen muziek op te nemen toen we ongeveer 10 waren. Als je ouders bandrecorders, piano's en dergelijke in huis hebben rondslingeren, ga je daar gewoon mee spelen.

Pitchfork Komen jullie uit muzikale families?

Mike Ja. En natuurlijk is het een grote hulp als je ouders instrumenten bespelen...[pauzeert]. Kan ik eigenlijk de recorder even uitzetten?

[De recorder wordt uitgezet. Mike vraagt Marcus of het goed is om erover te praten. Marcus zegt ja. Mike controleert of de recorder uit staat en legt uit dat ze eigenlijk broers zijn, maar dat ze dat hebben verzwegen omdat ze geen vergelijkingen wilden uitlokken met Orbital, het elektronische duo van de broers Phil en Paul Hartnoll, toen ze halverwege de jaren 90 platen begonnen uit te brengen. De recorder staat weer aan].

Marcus Natuurlijk kennen bepaalde mensen ons als echte mensen. We hebben er geen moeite voor gedaan om te verbergen dat we broers zijn. Het is niet zo'n groot probleem. Als mensen er niet naar vragen, beginnen we er ook niet over. Toen we begonnen met het uitbrengen van platen wilden we vergelijkingen met Orbital vermijden...

Mike Of zelfs de Osmonds of de Jacksons [lacht].

Marcus Ik heb er nooit over nagedacht, maar Ween zijn toch ook broers?

Mike Nee, dat zijn ze niet.

Marcus Ik dacht van wel. Zijn ze dat niet?

Mike Nee, ze doen net alsof. [Lacht].

Marcus Dat is fantastisch! [Lacht]

Mike Zie je, sommige mensen doen er alles aan om dat soort dingen te doen, terwijl wij het proberen te vermijden.

Pitchfork Dus wie moest er een nieuwe achternaam aannemen voor Boards of Canada?

Mike We zijn allebei Sandisons. En Eoin is eigenlijk Marcus' tweede naam. Dus dat is een vrij eenvoudige verklaring.

Pitchfork Wanneer woonden jullie in Canada?

Mike Van 1979 tot 1980. Ik was acht jaar oud en Marcus was een beetje jonger. Onze vader werkte in de bouw. Hij hielp bij de bouw van de Saddle Dome in Calgary. Er was in die tijd veel werk in Canada, dus daarom zijn we daarheen verhuisd. We hebben heel wat rondgereisd en zijn toen naar Schotland verhuisd. We zijn de afgelopen 20 jaar gevestigd geweest in

Pitchfork Edinburg, dus dit is onze thuisbasis.

Marcus Waarom hadden de educatieve tv-films van de National Film Board of Canada, waar je jezelf naar hebt vernoemd, zo'n grote invloed op jou en je muziek als je er maar een jaar mee in aanraking bent geweest?

Marcus We zagen ze zowel in Canada als in Schotland. De films waren jarenlang op televisie in het Verenigd Koninkrijk. We wisten lange tijd niet zeker wat [de NFBC] ervan zou vinden als er een band naar hen vernoemd zou worden. Pas onlangs ontdekten we dat ze onze muziek in een aantal van hun films hadden gebruikt. Dus dat beschouwden we als goedkeuring.

Mike Ze hebben een nieuwsbrief en hebben een paar jaar geleden zelfs een artikel over ons geschreven. Dus dat is een vreemde feedback loop.

Marcus In die tijd was televisie heel belangrijk voor ons omdat we ons zo verveelden. We waren nog niet oud genoeg om naar de bioscoop te gaan en we woonden in een stad waar absoluut niets te doen was. Dus we gingen gewoon naar buiten en vernielden eigendommen. [Of smokkelden videospullen uit de plaatselijke videotheek. Of brachten onze vrienden samen om films te maken. We hadden onze gammele fietsen uit begin jaren 80 en gingen op pad met de super-8 camera van mijn vader om films te maken.

Pitchfork En je begon echt muziek op te nemen toen je 10 was?

Marcus Ja, maar ik zou het toen nog niet beschrijven als Boards of Canada-muziek.

Mike We hadden natuurlijk geen multitrack recorder, maar we hadden wel twee bandrecorders. Wat je kon doen was iets opnemen op één bandrecorder, het afspelen over een halve meter lucht en terwijl het speelde het begeleiden met iets anders op de gitaar, de piano, de drums, wat dan ook. We deden dit, verwisselden de cassettes en deden het opnieuw en opnieuw tot de banden zo vervormden dat je het niet langer kon doen. Het was dus echt ouderwets multitrack opnemen. Maar het was een goede manier voor ons om te leren hoe we ons eigen materiaal moesten componeren.

Pitchfork Speelden jullie altijd met z'n tweeën?

Mike Nou, ik ging naar de middelbare school voordat Marcus dat deed, en ik vormde daar een band met vrienden.

Marcus Aanvankelijk zaten we in verschillende bands op de middelbare school.

Mike Maar toen we thuiskwamen [van school] namen we samen muziek op. Op een gegeven moment, halverwege de jaren 80, zat Marcus in een echt smerige heavy metal band en ik hield helemaal niet van hun muziek. Dus nodigde ik hem uit om met mijn band mee te spelen. We begonnen toen met synths te spelen. We waren de enige groep op onze middelbare school die synths gebruikte.

Pitchfork Jullie begonnen pas halverwege de jaren '90 demotapes naar platenmaatschappijen te sturen. Waarom duurde het zo lang voordat jullie een label benaderden om jullie muziek uit te brengen?

Mike We vonden onszelf gewoon niet goed genoeg. We bleven veranderen wat we deden. Het probleem met ons als band is dat we een schizofrene benadering van muziek hebben, die ons nog steeds achtervolgt. We hadden een soort strijd toen we aan dit album [The Campfire Headphase] werkten. Veel van wat we voor deze plaat deden was echt elektro

Pitchfork

Marcus

Mike

Pitchfork

Mike

Marcus

Mike

Pitchfork

Mike

nisch spul en veel van wat we deden was echt gitaarmuziek. Ik bedoel veel meer gitaarmuziek dan wat er op de plaat is gekomen. Maar dit probleem - hoe deze twee dingen samen te laten smelten - heeft ons altijd geplaagd.

Voor mij is er een tijdperk van muziek in de vroege jaren 90 waarin mensen elektronische muziek begonnen te combineren met gitaarmuziek, waardoor ze gedwongen werden om samen te komen, en ik heb deze muziek altijd gehaat.

Pitchfork

Mike

Bedoel je bands als EMF of Jesus Jones?

Precies! Ik wilde geen namen noemen, maar ja. Voor mij paste het niet echt bij elkaar. Het was echt onzin.

Marcus

Omdat we altijd naar heel veel verschillende muziek hebben geluisterd experimenteren we met heel veel dingen. Dus het ene moment speel je gitaar en het volgende moment iets heel elektronisch. Maar als je een band wilt zijn kun je je dat niet echt veroorloven. Je moet bij iets blijven. Niemand wil luisteren naar een plaat met een elektronisch deuntje en, laten we zeggen, een banjo-deuntje direct daarna. Je moet bij een bepaalde smaak blijven.

Mike

Sommige nummers waar we aan gewerkt hebben zijn zo extreem in één richting dat we ze gewoon niet kunnen gebruiken. Ze passen helemaal niet bij het BoC gebeuren. We kunnen ze niet uitbrengen onder dit project. We merken nu al aan de reacties op dit album dat sommige mensen het geweldig vinden en echt blij zijn dat we iets anders hebben gedaan. Maar er zijn ook mensen die een probleem hebben met de gitaren. Dus als we er echt vol voor waren gegaan, hadden ze nooit geloofd dat het dezelfde groep was. Je zou nooit weten dat wij het waren.

Pitchfork

Marcus

Onderschat je niet dat je publiek openstaat voor verandering?

Misschien. Aan het eind van de jaren 80 waren de drie bands die een enorme invloed op ons hadden tot op zekere hoogte Front 242, en voor een groot deel Nitzer Ebb en de Cocteau Twins. En ze passen eigenlijk niet in dezelfde categorie...

Mike

...maar we luisterden er tegelijkertijd naar. Misschien is het iets gothics. Je kunt je voorstellen dat daar al een zaadje was geplant dat in twee verschillende richtingen ging. Ik waardeer eigenlijk bands als Nine Inch Nails en Marilyn Manson die een hybride zijn van elektronische muziek en gitaarmuziek. Ik vind ze briljant, maar het soort mensen dat nu in dat soort dingen geïnteresseerd is, is niet zo ruimdenkend als misschien 20 jaar geleden. Nu heerst het gevoel dat als je een van die kinderen met zwarte eyeliner bent die Marilyn Manson leuk vindt, je nooit ruimdenkend genoeg zult zijn om naar elektronische muziek te luisteren. Ik denk dat er eerder sprake is van smaakvernuwing dan van smaakverruiming.

Marcus

Of misschien lijkt het alleen maar zo vanuit ons standpunt hier in Schotland.

Mike

We hebben contact gehad met de Cocteau Twins. Simon Raymonde van Cocteau Twins is een fan van onze muziek. Hij probeert ons al zo'n vier jaar over te halen om wat werk te doen op zijn label Bella Union, maar dat is ons contractueel niet toegestaan. Bovendien hebben we er niet eens de tijd voor. Maar het is jammer omdat we zulke grote fans van hen zijn.

Pitchfork

Marcus

Mike

Het lijkt erop dat je aan de ene kant bang bent om je publiek van je te vervreemden maar aan de andere kant ook probeert om niet in een hokje gestopt te worden.

Ja. De nieuwe plaat is waarschijnlijk de langzaamste die we hebben gemaakt. En er staan ook gitaren op. Dit is iets wat we met opzet hebben gedaan. We wisten dat we hiermee moesten breken. Het zat ons dwars dat als je naar de grote winkels gaat, ons spul altijd in de dansmuzieksectie ligt. We hebben in onze hele carrière nog nooit een danceplaat gemaakt, maar ons materiaal wordt er nog steeds tussen gegooid. Onze drive met deze plaat is om te proberen ons uit de dance-sectie te krijgen en in de hoofdsectie met alle andere bands, zoals ABBA en A-Ha.

Maar dat zal niet gebeuren. Het is een verloren strijd.

We zijn gewoon een band. Geen IDM-band, geen elektronische band en geen dansband.

Marcus

Misschien niet nu, maar over vijf of tien jaar - als winkels nog steeds cd's verkopen. [Lacht].

Pitchfork

Een van de redenen waarom je nogal wat druk voelt, is zeker het feit dat je er zo lang over doet om een plaat uit te brengen. Jullie laatste album, Geogaddi, kwam drieënhalf jaar geleden uit.

Mike

We hebben echt hoge verwachtingen van de nieuwe plaat, deels omdat het zo lang heeft geduurd. En we denken dat dit ook tegen ons werkt.

Pitchfork

Waarom duurde het zo lang? Toen Geogaddi uitkwam zeiden jullie dat het nieuwe album al half af was.

Mike

We zijn allebei verhuisd en hebben nieuwe studio's gebouwd. Dat kostte ons ongeveer een jaar. Toen werd ik vorig jaar vader en dat was weer een verloren jaar. Er gebeuren persoonlijke dingen in ieders leven en je merkt dat het heel moeilijk is om verder te gaan met je werk. Dat was een deel van het probleem.

Maar het klopt dat we veel werk aan deze plaat hadden gedaan tegen de tijd dat Geogaddi uitkwam. We hebben een systeem waarbij we nooit lineair werken. We werken parallel aan heel veel muziek tegelijk.

Marcus

In plaats van aan één nummer te beginnen en eraan te werken tot het af is, werken we aan honderden nummers tegelijk en afhankelijk van onze stemming proberen we aan verschillende nummers te werken. We hebben allebei een vrij korte aandachtsspanne.

Mike

We hebben altijd genoeg materiaal voor verschillende andere albums, maar wat er vaak gebeurt is dat onze smaak verandert en we een beetje genoeg krijgen van wat we aan het doen zijn. We hebben eigenlijk een enorme hoeveelheid muziek die mensen waarschijnlijk nooit zullen horen.

Het is gewoon een andere manifestatie van dit schizofrene probleem, proberen om te veel dingen tegelijk te doen.

Mike We zijn jaren geleden ook begonnen aan een akoestische versie van Music Has the Right to Children en die bestaat nog steeds.

Marcus De reden waarom we zo iets nog niet hebben uitgebracht is dat het kan lijken op een herhaling van iets wat je al hebt gedaan.

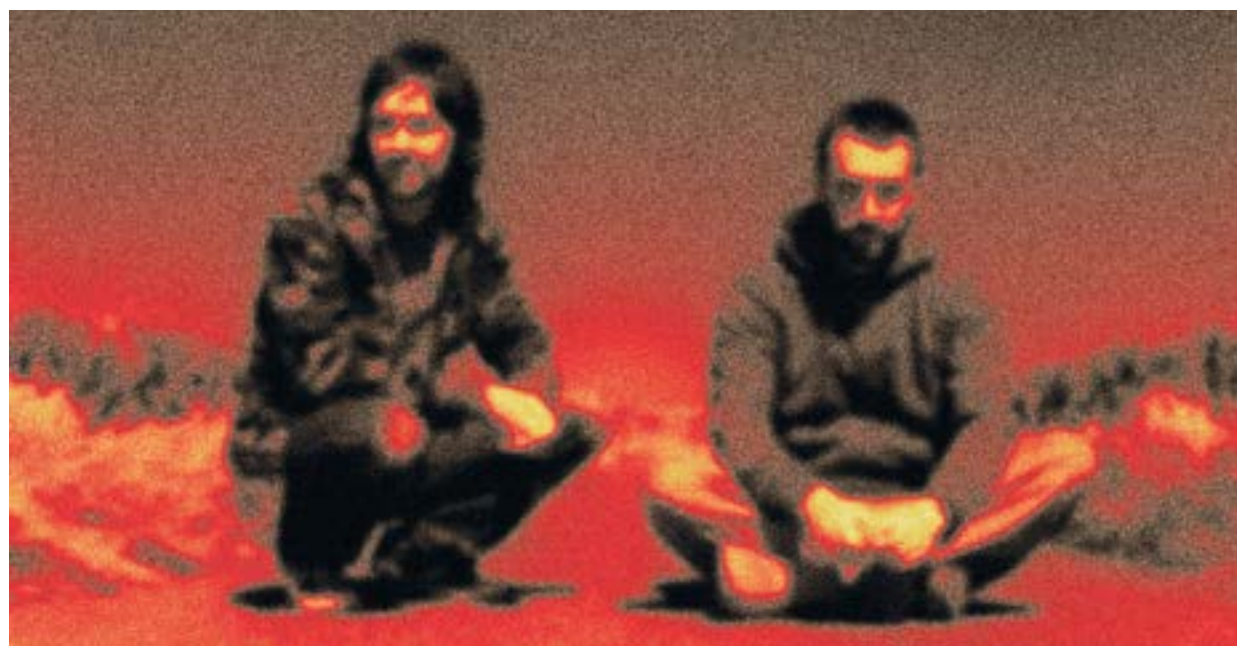
Pitchfork Is The Campfire Headphase een directe reactie voor jullie op Geogaddi?

Mike Ja, tot op zekere hoogte denk ik van wel. De hele stemming van deze plaat is over het algemeen echt opbeurend en vrolijk. Het is echt een kwestie van zeggen: Al het mysterie en de magie en al die onzin die rond de vorige plaat was opgebouwd, kwam op een punt dat het gewoon stom was. Mensen begrepen dingen uit onze muziek die we er niet in hadden gestopt en zeiden dat alles een kwaadaardige ondertoon had. En zo zijn we helemaal niet. Het was een thema dat we wilden doorzetten op die plaat, maar mensen begrepen daaruit dat we altijd geheime, duistere, sinistere en satanische dingen in onze muziek stopten. En dat werd belangrijker dan de muziek zelf.

Geogaddi was ook de meest abstracte en surrealistische plaat die we hebben gemaakt. Veel nummers hebben niet echt veel structuur. Sommige nummers zijn meer soundscapes. Met de nieuwe plaat wilden we het geheel vereenvoudigen, [om het] gewoon over muziek te laten gaan.

Marcus We realiseerden ons dat er mensen zijn die naar onze platen luisteren, maar in plaats van naar de muziek, meteen op zoek gaan naar verborgen dingen.

Mike Mensen zullen nu op zoek gaan naar geheime dingen in deze plaat, zelfs als die er niet zijn.

De Mechanische Turk

Schors erger dan zijn beet?

De Mechanische Turk

Tekst: Frederik Houwen

Turk

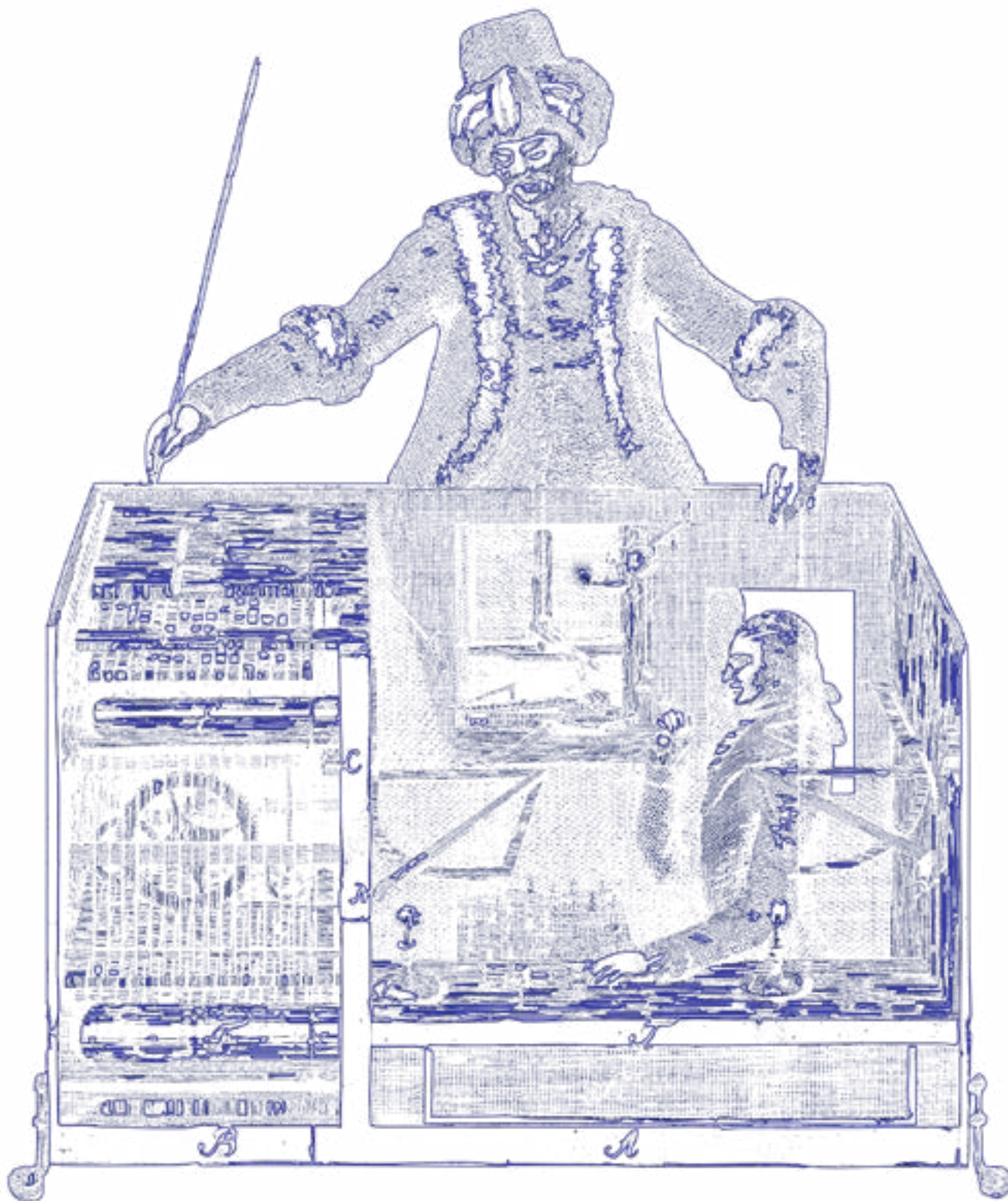
In de late 18e eeuw werd de wereld verrast door een automaton die ogenschijnlijk een schaakmeester was: de Mechanische Turk.

Dit mysterieuze apparaat werd voorgesteld als een zelfdenkende machine die in staat was om te schaken tegen menselijke tegenstanders en vaak te winnen. Maar achter deze fascinerende uitvinding school een ingenieus bedrog. Hoe wist deze machine zoveel indruk te maken, en wat was de ware aard van zijn succes?

De oorsprong

De Mechanische Turk werd in 1770 gebouwd door Wolfgang von Kempelen, een Oostenrijkse uitvinder en hofmechanicus van keizerin Maria Theresia. Von Kempelen presenteerde zijn creatie aan het hof in Wenen, waar hij beweerde een machine te hebben ontworpen die autonoom kon schaken. De Turk had de vorm van een houten kast met een levensgrote, exotisch uitziende pop in Ottomaanse kledij erbovenop. De machine bevatte een schaakbord en een mechanisme dat de arm van de pop kon bewegen om stukken te verplaatsen.

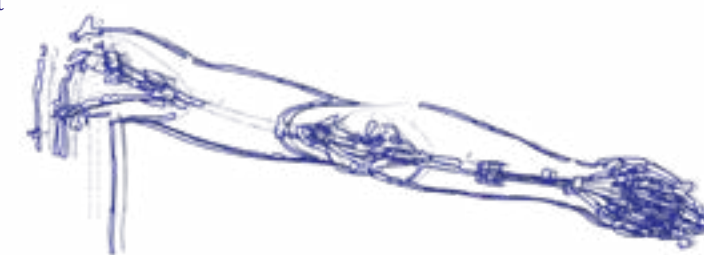
Von Kempelen was niet zomaar een technicus; hij was een man met een passie voor mechanica en optische illusies. Hij had al ervaring met het maken van spraakmachines en andere mechanische apparaten, maar de Turk was zonder twijfel zijn meest ambitieuze creatie. Zijn doel was om het koninklijk hof te vermaken en de indruk te wekken dat machines in staat waren om complexe intellectuele taken uit te voeren. Dit idee sloot aan bij de fascinatie van de Verlichting voor wetenschap en technologie.

De werking: een slim bedrog

Ondanks de indruk van een geavanceerde automaat, was de Mechanische Turk in werkelijkheid geen echte schaakmachine. In de kast onder de pop was een verborgen ruimte waarin een menselijke schaker zich kon verbergen. Via een slim mechanisch systeem en een strategisch geplaatste set tandwielen en schuifpanelen kon de operator in het geheim de bewegingen van de Turk controleren. De persoon binnenin had zicht op het bord en kon de arm van de machine manipuleren met hendels en katrollen.

De geheime schaker was vaak een bekwame schaakspeler, iemand die zich had toegewijd aan het beheersen van het spel en de bewegingen subtiel en vloeiend kon laten verlopen. Door de slimme opstelling van de kast kon von Kempelen het publiek overtuigen dat er geen verborgen ruimte was: hij liet verschillende panelen openklappen om de illusie te wekken dat de machine volledig mechanisch werkte. In werkelijkheid verplaatste de schaker zich binnenin om verborgen te blijven.

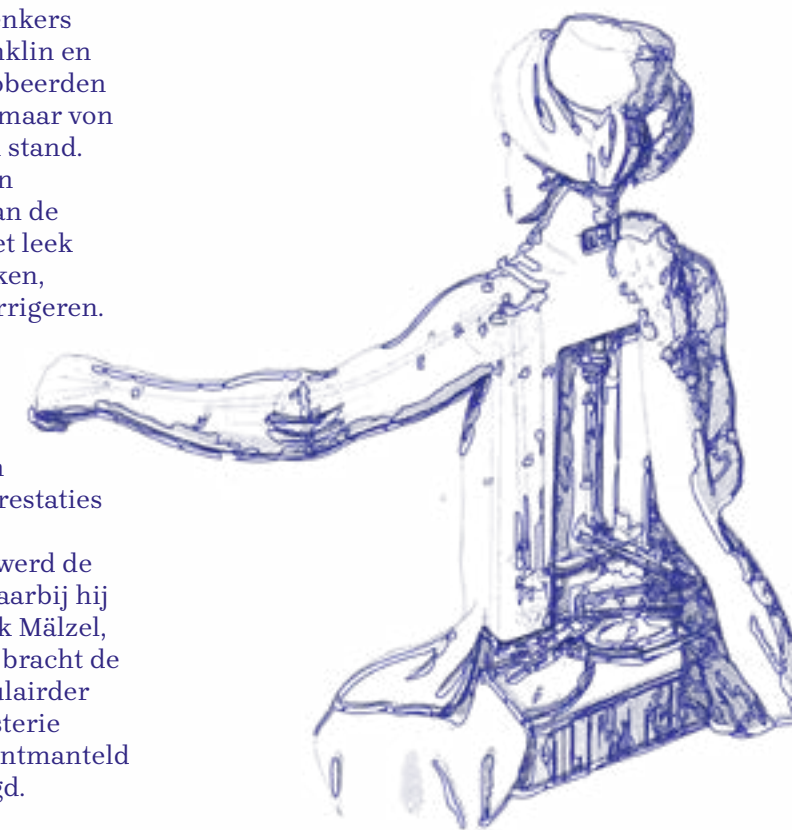

Het succes en de rondreis door Europa en Amerika

De Mechanische Turk werd een sensatie en reisde door Europa en later ook naar Amerika. Het versloeg enkele van de grootste denkers van die tijd, waaronder Benjamin Franklin en Napoleon Bonaparte. Veel mensen probeerden het geheim van de Turk te ontrafelen, maar von Kempelen hield de illusie jarenlang in stand.

Tijdens een beroemde partij tegen Napoleon zou de Turk enkele zetten van de keizer hebben geweigerd, waardoor het leek alsof de machine niet alleen kon schaken, maar ook de regels begreep en kon corrigeren. Dit droeg bij aan de mystiek rondom het apparaat. Het trok niet alleen de aandacht van het grote publiek, maar ook van wetenschappers en denkers die zich afvroegen hoe een machine in staat kon zijn om zulke intellectuele prestaties te leveren.

Na von Kempelens dood in 1804 werd de machine verkocht en doorverkocht, waarbij hij in handen kwam van Johann Nepomuk Mälzel, die het succes verder uitbuitte. Mälzel bracht de Turk naar Amerika, waar het nog populairder werd. Pas in de 19e eeuw werd het mysterie definitief onthuld toen de Turk werd ontmanteld en de geheime ruimte werd blootgelegd.

De ontmaskering en het einde

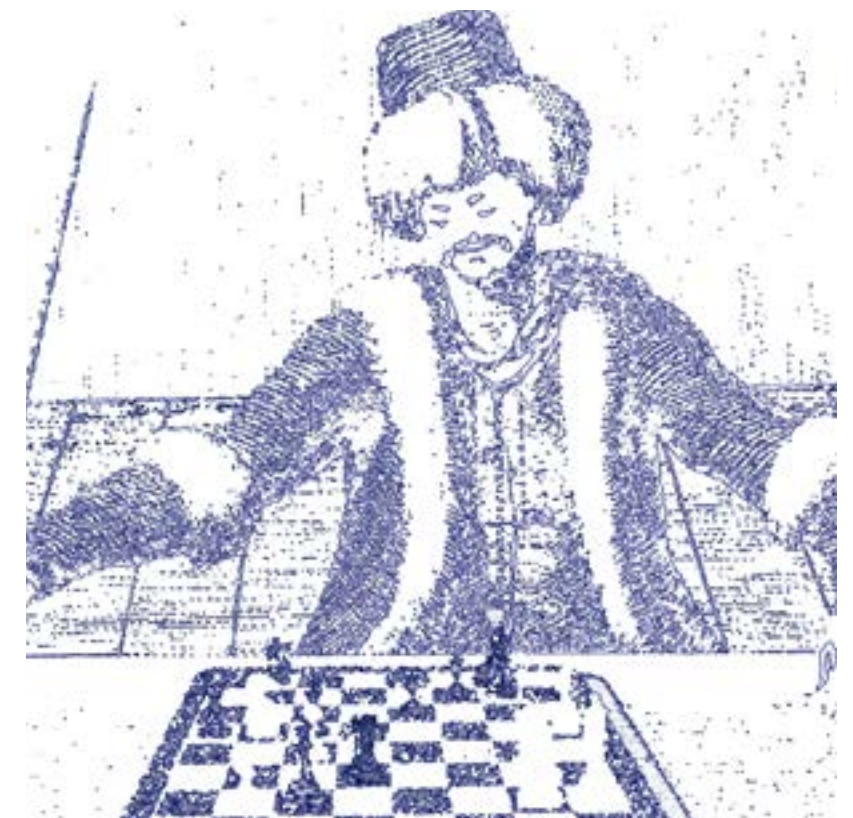
Hoewel er al decennia geruchten waren over een menselijke schaker in de machine, duurde het tot 1834 voordat het bedrog onweerlegbaar werd aangetoond. De Amerikaanse schrijver Edgar Allan Poe analyseerde de Mechanische Turk en concludeerde dat er een verborgen speler moest zijn. Zijn essay *Maelzel's Chess Player* legde uit hoe de machine kon functioneren en waarom een volledig mechanisch systeem onmogelijk was voor de complexiteit van schaakstrategieën.

Uiteindelijk kwam de Turk in handen van een museum in Philadelphia, waar hij in 1854 vernietigd werd door een brand. Hoewel de machine verdween, bleef het concept ervan voortleven en inspireerde het generaties wetenschappers en uitvinders.

Hoewel de Mechanische Turk een bedrog was, had het een blijvende invloed op de ontwikkeling van kunstmatige intelligentie en automaten. Het concept van een machine die menselijk denkvermogen nabootst, inspireerde later de ontwikkeling van echte schaakcomputers. Zelfs vandaag de dag wordt de naam 'Mechanical Turk' gebruikt door Amazon voor een platform waarbij menselijke intelligentie wordt ingezet voor taken die moeilijk door computers kunnen worden uitgevoerd.

De Mechanische Turk blijft een fascinerend voorbeeld van hoe technologie, illusie en menselijke genialiteit samensmolten om een van de grootste hoaxes in de geschiedenis te creëren. Het blijft een herinnering aan hoe geavanceerde technologieën altijd een bepaalde mate van menselijke intelligentie en creativiteit vereisen om echt succesvol te zijn. De Turk was dan misschien geen echte schaakcomputer, maar hij legde wel de basis voor het geloof in kunstmatige intelligentie en geautomatiseerde systemen, een thema dat vandaag de dag relevanter is dan ooit.

Het nalatenschap

Schors erger dan zijn beet?

De 'hongerige' bomen die het niet kunnen laten om alles op te slokken

Tekst: Leon Watson

Moeder natuur kan soms meedogenloos zijn maar deze bomen laten zien hoe hongerig ze kan zijn. De meerjarige houtachtige planten hebben geen medelijden met door de mens gemaakte structuren en slokken deze op in hun stam. Ze eten verkeersborden, grafstenen en ijzeren relingen en zullen nergens voor stoppen om hun prooi langzaam op te slokken.

Flickr-gebruiker Seven Morris uit West Philadelphia zei: 'Dit is de 43rd & Baltimore Ave ingang van Clark Park.'

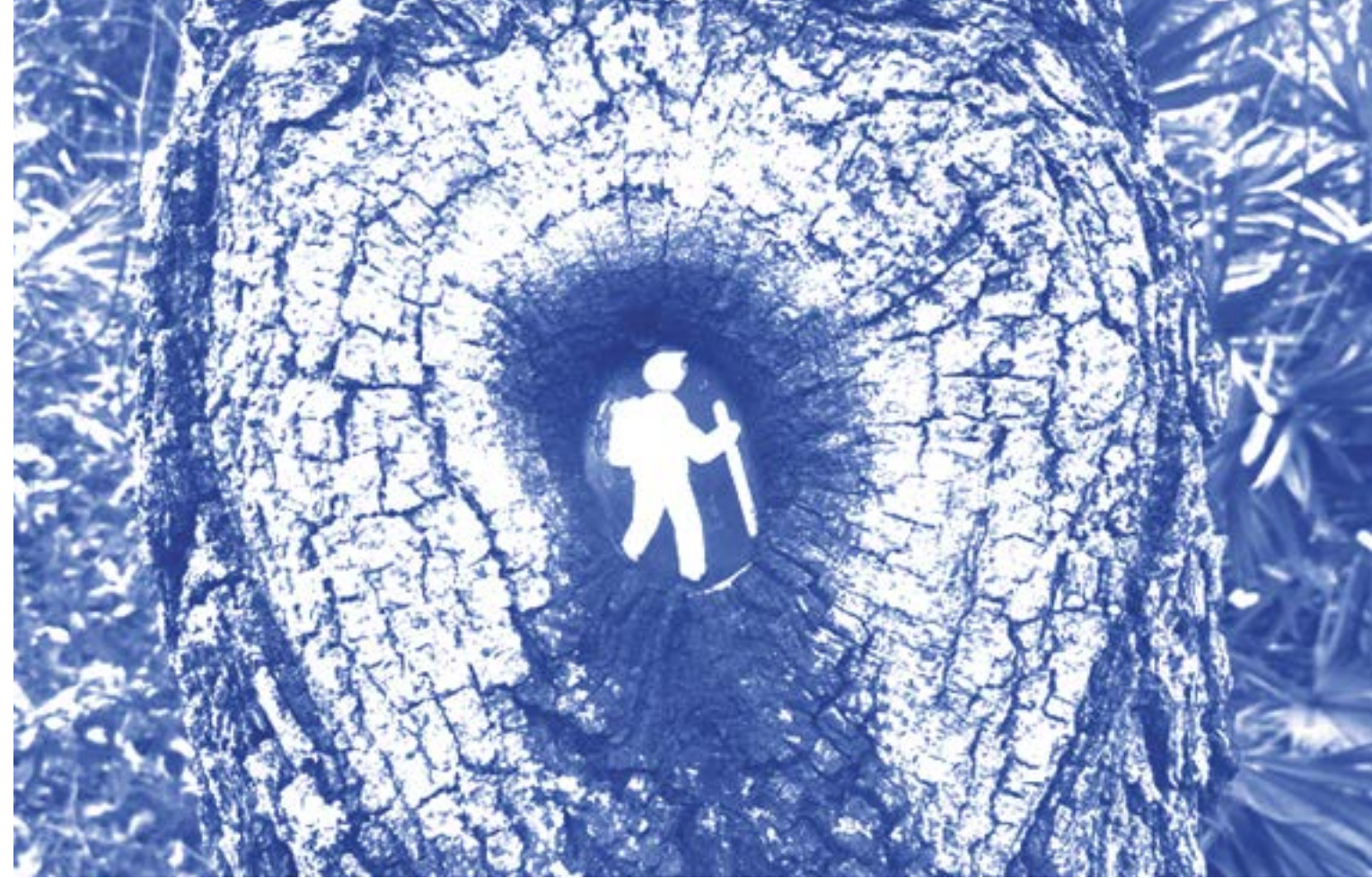
Dit campingbordje werd opgevreten door een boom in de buurt van Larrau, in het zuidwesten van Frankrijk. De foto's werden gepost door Flickr-gebruikers van over de hele wereld in een groep genaamd *Trees Eating Things*. Ze komen uit parken, bossen, begraafplaatsen en privéterreinen.

Een man uit Scarsdale New York schreef: 'Ik zag dit toen ik aan het wandelen was, het zal niet lang meer duren voordat de boom het hele bord opslokt.'

Fonts Brygada 1918
 Neue Haas Grotesk Text Pro
 Neue Haas Grotesk Display Pro

Tekst Niko Dudler
 Readymag
 Stephen News
 Liz Gomy
 New Transport
 Slush Staff
 Pitchfork
 Leon Watson
 ChatGPT
 Elias Vrooman
 Frederik Houwen
 Vincent Grave

Papier Biotop
 Color copy
 MarpaJansen zilver

visual
 design

